Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 15. septembrī*

[Teksts labots ar 2016. gada 28. novembra rīkojumu]

Savienības ierēdņu un darbinieku atalgojums un pensijas — Ikgadēja korekcija — Regulas (ES) Nr. 422/2014 un Nr. 423/2014 — Pārkāpumi aktu pieņemšanas procedūrā — Apspriešanās ar arodbiedrību organizācijām neesamība

Lieta T-456/14

***Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne* (*TAO-AFI*)**, Brisele (Beļģija),

Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE) , Brisele,

ko pārstāv *M. Casado García-Hirschfeld* un *J. Vanden Eynde*, *avocats*,

prasītājas,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *A. Troupiotis* un *E. Taneva*, pārstāvji,

un

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bauer* un *E. Rebasti*, pārstāvji,

atbildētāji,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Currall* un *G. Gattinara*, vēlāk – *M. Gattinara* un *F. Simonetti*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Regulas (ES) Nr. 422/2014 un Nr. 423/2014, ar ko attiecīgi no 2011. gada 1. jūlija un no 2012. gada 1. jūlija koriģē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (OV 2014, L 129, attiecīgi 5. un 12. lpp.).

* Tiesvedības valoda – franču.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] (referente) un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 18. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), kas ir pielikumā Regulai Nr. 31 (EEK)/11 (EAEK), ar kuru nosaka Eiropas Ekonomikas kopienas un Eiropas Atomenerģijas kopienas Civildienesta noteikumus un pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 1962, 45, 1385. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES, Euratom) Nr. 1080/2010 (OV 2010, L 311, 1. lpp.), redakcijā, kas izriet no 2012. gada 5. jūnijā publicētā labojuma (OV 2012, L 144, 48. lpp.), 64. pantā ir noteikts:

"Ja ierēdņa atalgojums ir izteikts euro, to pēc obligātajiem atskaitījumiem, kas izklāstīti šajos Civildienesta noteikumos vai jebkuros īstenošanas noteikumos, izvērtē pēc likmes, kas atkarībā no dzīves apstākļiem dažādās nodarbinātības vietās ir virs, zem vai vienāda ar 100 %.

Šos korekcijas koeficientus pieņem Padome, lēmumu pieņemot pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu, kāds noteikts [LES] 16. panta 4. un 5. punktā."

2 Civildienesta noteikumu 65. pantā ir noteikts:

"1. Padome katru gadu pārskata Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu. Pārskatīšana notiek septembrī, ievērojot Komisijas apvienoto ziņojumu, kas balstīts uz Eiropas Savienības Statistikas biroja sagatavoto kopējo indeksu, vienojoties ar dalībvalstu statistikas birojiem; indekss atspoguļo situāciju 1. janvārī katrā Savienības valstī.

Šīs pārskatīšanas laikā Padome apsver, vai atalgojums būtu jākoriģē kā daļa no Eiropas Savienības ekonomikas un sociālās politikas. Īpašu uzmanību pievērš algu palielinājumam valsts dienestā un vajadzībai iecelt amatā jaunus ierēdņus.

2. Ja būtiski mainās dzīves dārdzība, Padome divu mēnešu laikā pieņem lēmumu, kādas koeficientu korekcijas būtu jāveic un, ja nepieciešams, tos piemēro ar atpakaļejošu spēku.

3. Piemērojot šo pantu, Padome lēmumu pieņem pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu, kāds noteikts [LES] 16. panta 4. un 5. punktā."

3 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 82. panta 2. punktu, ja Padome saskaņā ar Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punktu nolemj koriģēt atalgojumu, šo korekciju piemēro arī pensijām.

4 Atbilstoši Civildienesta noteikumu 65.a pantam to 64. un 65. panta izpildes noteikumi ir noteikti minēto Civildienesta noteikumu XI pielikumā.

5 Šis XI pielikums "Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta izpildes noteikumi" ietver vairākas nodaļas, tostarp 1. nodaļu, kuru veido 1.–3. pants un kuras nosaukums ir "Ikgadēja atalgojuma pārskatīšana, ko paredz Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punkts", un 4. nodaļu "Korekcijas koeficientu noteikšana un atsaukšana (Civildienesta noteikumu 64. pants)".

6 Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. pantā, kas ietilpst šī pielikuma 1. nodaļas 1. iedaļā, ir paredzēts, ka Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punktā paredzētās pārskatīšanas nolūkā Eiropas Savienības Statistikas birojs, *Eurostat*, katru gadu pirms oktobra beigām sagatavo ziņojumu par dzīves dārdzības izmaiņām Briselē (Beļģija) (Briseles starptautiskais indekss), dzīves dārdzības izmaiņām ārpus Briseles (pirktspējas paritāte un netiešie indeksi), kā arī par astoņu dalībvalstu centrālajā pārvaldē strādājošo valsts civildienesta ierēdņu algas pirktspējas izmaiņām (specifiski rādītāji). Minētajā 1. pantā ir ietverti arī precizējumi par procedūru, kāda jāievēro *Eurostat*, sadarbojoties ar dalībvalstīm, lai aprēķinātu šīs izmaiņas.

7 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantu, kas veido šī pielikuma 1. nodaļas 2. iedaļu "Ikgadējās atalgojuma un pensiju korekcijas kārtība":

"1. Atbilstoši Civildienesta noteikumu 65. panta 3. punktam Padome saskaņā ar Komisijas priekšlikumu un pamatojoties uz šī pielikuma 1. iedaļā noteiktajiem kritērijiem, pirms katra gada beigām pieņem lēmumu par atalgojuma un pensiju korekciju, kas stājas spēkā no 1. jūlija.

2. Korekcijas lielumu iegūst, reizinot Briseles starptautisko indeksu ar specifisko rādītāju. Korekciju izsaka neto vērtībās kā procentu rādītāju, kas vienāds visiem.

3. Šādi noteiktu korekcijas lielumu iestrādā Civildienesta noteikumu 66. pantā [..] norādītajās pamatalgu tabulās saskaņā ar šādu metodi [..]

5. Beļģijai un Luksemburgai korekcijas koeficientu nepiemēro. Korekcijas koeficientus, kas piemērojami:

a) to Eiropas Savienības ierēdņu algām, kas strādā citās dalībvalstīs un citās noteiktās dienesta vietās;

b) [..] pensijām, ko citās dalībvalstīs izmaksā par daļu, kas atbilst pirms 2004. gada 1. maija iegūtajām tiesībām,

nosaka, pamatojoties uz attiecību starp šā pielikuma 1. pantā minēto pirktspējas paritāti un Civildienesta noteikumu 63. pantā noteiktajiem valūtu maiņas kursiem attiecīgajām valstīm.

Dienesta vietās ar augstu inflācijas līmeni piemērojami šā pielikuma 8. panta noteikumi par atpakaļejošu korekcijas koeficientu piemērošanu.

[..]"

8 Civildienesta noteikumu XI pielikuma 8. pantā ir noteikti datumi, no kuriem ir piemērojama ikgadējā un starpposma korekcijas koeficienta korekcija vietās ar lielu dzīves dārdzības pieaugumu.

9 Civildienesta noteikumu XI pielikuma 5. nodaļas nosaukums ir "Izņēmuma klauzula". To veido tikai 10. pants, kurā ir noteikts:

"Ja no Komisijas sniegtajiem objektīvajiem datiem izriet, ka Savienībā ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija, Komisija iesniedz atbilstošus priekšlikumus, par kuriem Eiropas Parlaments un Padome pieņem lēmumu saskaņā ar [LESD] 336. pantu."

10 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 15. panta 1. punktu tā noteikumi ir piemērojami no 2004. gada 1. jūlija līdz 2012. gada 31. decembrim.

11 2010. gada decembrī Eiropas Savienības Padome paziņoja, ka "nesenās [Savienības] finanšu un ekonomikas krīzes ir izraisījušas situāciju, kad vairākās dalībvalstīs veikto būtisko budžeta korekciju un darba tirgus nestabilās situācijas ietekmē [Savienībā] ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija". Tā lūdza Eiropas Komisiju, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, kā arī ņemot vērā Komisijas sniegtos objektīvos datus šajā ziņā, tai savlaicīgi iesniegt atbilstošus priekšlikumus, lai Eiropas Parlaments un Padome tos varētu izskatīt un pieņemt līdz 2011. gada beigām (spriedums, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-63/12, EU:C:2013:752, 12. punkts).

12 2011. gada 13. jūlijā Komisija Padomei iesniedza ziņojumu par izņēmuma klauzulu (Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants) ((COM(2011) 440, galīgā redakcija). Saskaņā ar šo ziņojumu rādītāji liecina, ka Savienībā pakāpeniski norisinājās ekonomikas atveseļošanās. Šajā ziņojumā bija secināts, ka atskaites laikposmā no 2010. gada 1. jūlija, kad stājās spēkā pēdējā ikgadējā atalgojuma korekcija, līdz 2011. gada maija vidum, kad tika darīti zināmi visjaunākie dati, Savienībā nebija notikusi ekonomiskās un sociālās situācijas būtiska un pēkšņa pasliktināšanās un nebija jāiesniedz priekšlikums saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu. 2011. gada 13. jūlija ziņojuma pārbaude izraisīja turpmākas diskusijas Padomē, kuru rezultātā tā Komisijai izteica jaunu lūgumu īstenot minēto pantu un savlaicīgi iesniegt atbilstošu priekšlikumu atalgojuma korekcijai, lai Eiropas Parlaments un Padome varētu to pārbaudīt un pieņemt līdz 2011. gada beigām (spriedums, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-63/12, EU:C:2013:752, 13.–15. punkts).

13 Atbildot uz šo lūgumu, Komisija iesniedza 2011. gada 24. novembra Paziņojumu COM(2011) 829, galīgā redakcija, kurā ir sniegta informācija papildus 2011. gada 13. jūlija ziņojumam, kas īpaši ir balstīts uz Eiropas ekonomikas prognozēm, kuras 2011. gada 10. novembrī darīja zināmas tās "Ekonomikas un finanšu lietu" ģenerāldirektorāts. Šajā papildu informācijā Komisija ir izklāstījusi, ka šīs prognozes "salīdzinājumā ar pavasarī publicēto prognozi liecin[āja] par tendenču pasliktināšanos 2011. gadā gan attiecībā uz ekonomiskajiem un sociālajiem radītājiem, gan arī par to saspringto un sarežģīto situāciju Eiropas ekonomikā". Tomēr Komisija uzskatīja, ka, ņemot vērā vairākus elementus, Savienībā nav radusies ārkārtas situācija Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta nozīmē, kas attaisnotu tādu pasākumu veikšanu, kuri pārsniedz pirktspējas samazināšanos, kas izriet no šī pielikuma 3. pantā paredzētās "parastās" metodes. Tā norādīja, ka līdz ar to tā nevarēja piemērot izņēmuma klauzulu, nepārkāpjot minētā pielikuma 10. pantu. Tajā pašā dienā Komisija iesniedza priekšlikumu Padomes regulai, ar ko no 2011. gada 1. jūlija koriģē Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām ((COM(2011) 820, galīgā redakcija, turpmāk tekstā – "2011. gada novembra priekšlikums atalgojuma korekcijai"), kuram bija pievienots iemeslu izklāsts. Atalgojuma korekcija, kas bija piedāvāta, pamatojoties uz attiecīgā pielikuma 3. pantā paredzēto "parasto" metodi, bija 1,7 % (spriedums, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-63/12, EU:C:2013:752, 16. un 17. punkts).

14 Turklāt 2011. gada 13. decembrī Komisija iesniedza Parlamentam un Padomei priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko groza Civildienesta noteikumus (turpmāk tekstā – "2011 gada decembra priekšlikums Civildienesta noteikumu grozījumam").

15 Ar Padomes 2011. gada 19. decembra Lēmumu 2011/866/ES attiecībā uz Komisijas priekšlikumu Padomes Regulai, ar ko no 2011. gada 1. jūlija koriģē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (OV 2011, L 341, 54. lpp.), Padome nolēma nepieņemt priekšlikumu koriģēt 2011. gada novembra atalgojumu.

16 2012. gada 3. februārī Komisija cēla prasību atcelt Lēmumu 2011/866 (lieta C-63/12). Tā turklāt Padomes prezidentvalstij nosūtīja vēstuli, kas datēta ar 2012. gada 25. janvāri un Padomes sekretariātā reģistrēta 2012. gada 20. februārī, aicinot to saskaņā ar LESD 265. pantu pieņemt priekšlikumu koriģēt 2011. gada novembra atalgojumu divu mēnešu laikā no šīs vēstules saņemšanas. Padome minēto vēstuli "pieņēma zināšanai".

17 2012. gada 26. aprīlī Komisija cēla prasību uz LESD 265. panta pamata, ar kuru tā lūdza Tiesai konstatēt, ka, nepieņemot priekšlikumu koriģēt 2011. gada novembra atalgojumu, Padome nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir paredzēti Civildienesta noteikumos (lieta C-196/12).

18 Savukārt 2013. gada 9. februārī Padome cēla prasību, kuras priekšmets galvenokārt bija prasība atcelt Komisijas 2011. gada 24. novembra paziņojumu, ciktāl Komisija tajā galīgi atteicās iesniegt piemērotus priekšlikumus Parlamentam un Padomei uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta pamata, kā arī 2011. gada novembra atalgojuma korekcijas priekšlikumu un, pakārtoti, atzīt Līgumu pārkāpumu saskaņā ar LESD 265. pantu, tādēļ ka Komisija nav iesniegusi piemērotus priekšlikumus Parlamentam un Komisijai uz iepriekš minētā panta pamata (lieta C-66/12).

19 2013. gada 23. oktobrī Parlaments un Padome pēc trialoga sarunām pieņēma 2011. gada decembra priekšlikumu Civildienesta noteikumu grozīšanai Regulas (ES, Euratom) Nr. 1023/2013 veidā, ar ko groza Eiropas Savienības ierēdņu Civildienesta noteikumus un Eiropas Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 2013, L 287, 15. lpp.). Ar minēto regulu Civildienesta noteikumu XI pielikumā tostarp tika iekļauta jauna ikgadējās atalgojuma korekcijas metode, kas ir minēta Civildienesta noteikumu 65. panta 1. punktā.

20 Tomēr Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 19. pantā, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1023/2013, bija paredzēts, ka Civildienesta noteikumu 63.–65., 82. un 83.a pants, to XI un XII pielikums, kā arī pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 20. panta 1. punkts un 64., 92. un 132. pants, kuri bija spēkā pirms 2013. gada 1. novembra, proti, noteikumi par Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekcijām, paliek spēkā vienīgi tādu korekciju veikšanai, kas nepieciešamas, lai izpildītu Tiesas nolēmumu saskaņā ar LESD 266. pantu, attiecībā uz minēto pantu piemērošanu.

21 2013. gada 19. novembrī Tiesa noraidīja Komisijas celtās prasības lietās C-63/12 un C-196/12 un līdz ar to lēma par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas attiecībā uz Padomes celto prasību lietā C-66/12 (spriedumi, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-66/12, EU:C:2013:751, 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-63/12, EU:C:2013:752, un 2013. gada 19. novembris, Komisija/Padome, C-196/12, EU:C:2013:753).

22 2013. gada 29. novembrī Komisija darīja zināmu pārstāvētajām arodbiedrību vai profesionālajām organizācijām (turpmāk tekstā – "APO"), ka 2013. gada 2. decembrī notiks sociālā dialoga sanāksme par 2013. gada 19. novembra spriedumu Komisija/Padome (C-66/12, EU:C:2013:751), 2013. gada 19. novembra spriedumu Komisija/Padome (C-63/12, EU:C:2013:752) un 2013. gada 19. novembra spriedumu Komisija/Padome (C-196/12, EU:C:2013:753).

23 2013. gada 9. decembrī Komisijas priekšsēdētāja vietnieks, pārstāvot administrāciju, darīja zināmu personāla pārstāvjiem, ka viņš ar priekšsēdētāja piekrišanu ir iecerējis piedāvāt kolēģijai atalgojuma korekciju 0,9 % apmērā par 2011. gadu, sākot no 2011. gada 1. jūlija, un 0,9 % apmērā par 2012. gadu, sākot no 2012. gada 1. jūlija.

24 2013. gada 10. decembrī Komisija informēja personāla pārstāvjus, ka tā tajā pašā dienā ir darījusi zināmus Parlamentam un Padomei, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu, priekšlikumus regulām par Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekcijām 0,9 % apmērā par 2011. gadu, sākot no 2011. gada 1. jūlija, un 0,9 % apmērā par 2012. gadu, sākot no 2012. gada 1. jūlija.

25 2013. gada 17. decembrī pēc informatīvas sanāksmes, kuru organizēja Komisijas priekšsēdētāja vietnieka birojs, Centrālā personāla komiteja ar komisāru kolēģijai adresētu paziņojumu norādīja, ka tā nepiekrīt iepriekš 24. punktā minētajiem regulu priekšlikumiem, uzskatot, ka tajos ietvertie skaitļi ir pilnībā patvaļīgi, ka tie nav balstīti ne uz kādu precīzu statistiku vai jebkādiem objektīviem apstākļiem un ka tiem nav nekāda tehniska pamata.

26 Ar 2013. gada 18. decembra un 2014. gada 26. februāra vēstulēm prasītājas *Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne* (*TAO-AFI*) un *Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen* (*SFIE-PE*) darīja zināmu Parlamenta priekšsēdētājam, ka tās nepiekrīt jaunajam Komisijas priekšlikumam, jo tas nav pamatots ar pārbaudāmu aprēķina metodi un ir balstīts uz oportūnisma apsvērumiem.

27 Ar 2013. gada 19. decembra iekšējo e-pastu Komisijas Cilvēkresursu ģenerāldirektore Irēne Suka [*Irene Souka*] informēja Komisijas personālu tostarp par to, ka Komisijai bija juridisks pienākums iesniegt Parlamentā un Padomē jaunus priekšlikumus atalgojuma korekcijām par 2011. un 2012. gadu un ka šajos priekšlikumos bija paredzēta korekcija 0,9 % apmērā par 2011. gadu, sākot no 2011. gada 1. jūlija, un 0,9 % apmērā par 2012. gadu, sākot no 2012. gada 1. jūlija. Šajā e-pastā bija arī precizēts, ka Parlamenta Juridisko lietu komisija 2013. gada 16. decembrī tika sniegusi atbalstu šiem priekšlikumiem un ka tie tagad ir nododami Padomei 2014. gada sakumā.

28 Ar 2014. gada 22. janvāra vēstuli I. Suka atbildēja uz atklātu vēstuli, kas datēta ar 2013. gada 25. novembri, un uz 2014. gada 13. janvāra e-pastu, kurus viena no APO bija adresējusi Komisijas priekšsēdētāja vietniekam M. Šefčovičam [*M. Šefčovič*]. Šajā vēstulē viņa tostarp atgādināja, ka, pirms Komisijas priekšlikums par atalgojuma korekcijām tika iesniegts Parlamentā un Padomē, tika organizētas divas sociālā dialoga sanāksmes, proti, 2013. gada 2. decembrī notika viedokļu apmaiņa ar visām APO par dažādajām alternatīvām, kādas bija Komisijas rīcībā atbilstoši 2013. gada 19. decembra spriedumam Komisija/Padome (C-63/12, EU:C:2013:752), un 2013. gada 9. decembrī M. Šefčovičs sniedza prezentāciju visām APO par Komisijas iecerēto pieeju šim jautājumam.

29 2014. gada 4. martā starp Parlamentu, Padomi un Komisiju par šo priekšlikumu notika trialoga sarunas. Šo sarunu iznākums bija vienošanās par ES ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekciju 2011. un 2012. gadam.

30 Ar 2014. gada 7. marta e-pastu Komisija informēja prasītājas, ka saskaņā ar 2014. gada 4. marta trialoga sarunu iznākumā panākto vienošanos ikgadējās korekcijas būs 0 % apmērā par 2011. gadu, sākot no 2011. gada 1. jūlija, un 0,8 % apmērā par 2012. gadu, sākot no 2012. gada 1. jūlija. Tā precizēja, ka šī vienošanās bija intensīvo sarunu ar Parlamentu un Padomi iznākums pēc 2013. gada 19. novembra sprieduma Komisija/Padome (C-63/12, EU:C:2013:752), un tā turklāt atbilda Komisijas vēlmei panākt ātru un saprātīgu vienošanos par visiem jautājumiem attiecībā uz atalgojuma ikgadējām korekcijām. Komisija vēl norādīja, ka, lai arī sākotnējais priekšlikums bija korekcija 0,9 % apmērā 2011. gadam un 0,9 % apmērā 2012. gadam, tai bija jāievēro Padomes dotais pilnvarojums, kas bija 0 % 2011. gadam un 0 % 2012. gadam, kā arī Tiesas spriedumā atzītā rīcības brīvība Parlamentam un Padomei.

31 2014. gada 11. martā Parlaments plenārsēdē pieņēma savu nostāju par kompromisa tekstu, kurš izrietēja no 2014. gada 4. marta trialoga un atbilstoši kuram atalgojumam un pensijām tiktu piemērota korekcija 0 % apmērā par 2011. gadu un 0,8 % apmērā par 2012. gadu un atalgojums un pensijas par 2013. un 2014. gadu tiktu iesaldētas. 2014. gada 16. aprīlī Padome apstiprināja Parlamenta nostāju un saskaņā ar LESD 294. panta 4. punktu tika pieņemtas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 422/2014 un Nr. 423/2014, ar ko attiecīgi no 2011. gada 1. jūlija un no 2012. gada 1. jūlija koriģē Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām (OV 2014, L 129, attiecīgi 5. un 12. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētās regulas").

32 Regulas Nr. 422/2014 preambulas apsvērumi ir formulēti šādi:

"(1) Eiropas Savienības Tiesa ("Tiesa") spriedumā lietā C-63/12 Komisija/Padome precizēja, ka iestādēm ir pienākums katru gadu lemt par atalgojuma koriģēšanu, vai nu veicot "matemātisku" korekciju atbilstoši Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzētajai metodei, vai arī atturoties veikt šo "matemātisko" aprēķinu atbilstoši minētā pielikuma 10. pantam.

(2) Civildienesta noteikumos, kuros jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu [Nr. 1023/2013], XIII pielikuma 19. panta mērķis ir paredzēt iestādēm iespējas veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai atrisinātu to strīdus attiecībā uz 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām saskaņā ar Tiesas spriedumu, pienācīgi ņemot vērā personāla tiesisko paļāvību uz to, ka iestādēm katru gadu ir jālemj par viņu atalgojuma un pensiju korekciju.

(3) Lai izpildītu Tiesas spriedumu lietā C-63/12, ja Padome konstatē, ka Savienībā ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija, Komisijai ir jāiesniedz priekšlikums saskaņā ar [LESD] 336. pantā noteikto procedūru, lai likumdošanā iesaistītu [..] Parlamentu. Padome 2011. gada 4. novembrī paziņoja, ka Savienībā notiekošā finanšu un ekonomikas krīze, kuras ietekmē lielākā daļa dalībvalstu veic būtiskas fiskālās korekcijas, ir uzskatāma par būtisku un pēkšņu ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos Savienībā. Tādēļ Padome lūdza Komisijai – atbilstīgi [LESD] 241. pantam – īstenot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu un iesniegt atbilstošu priekšlikumu par atalgojuma korekciju.

(4) Tiesa ir apstiprinājusi, ka saskaņā ar izņēmuma klauzulu [..] Parlamentam un Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz atalgojuma un pensiju korekciju. Ekonomiskie un sociālie dati par laikposmu no 2010. gada 1. jūlija līdz 2011. gada 31. decembrim, piemēram, finanšu un ekonomikas krīze, kas 2011. gada rudenī skāra vairākas dalībvalstis un izraisīja tūlītēju ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanos Savienībā un būtiskas makroekonomiskās korekcijas, augstu bezdarba līmeni un augstu valsts deficīta un parāda līmeni Eiropas Savienībā, ir atbilstīgs pamats, lai atalgojuma un pensiju korekciju Beļģijā un Luksemburgā 2011. gadam noteiktu 0 % apmērā. Minētā korekcija ir daļa no vispārējas pieejas strīdu risināšanai attiecībā uz 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām, kurā ietilpst arī korekcija 0,8 % apmērā 2012. gadam.

(5) Tādējādi piecu gadu laikposmā (2010.–2014. gads) Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekcija ir šāda: 2010. gadā, piemērojot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzēto metodi, tika noteikta korekcija 0,1 % apmērā. 2011. un 2012. gadā, izmantojot vispārējo pieeju strīdu atrisināšanai par 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām, korekcija ir, attiecīgi, 0 % un 0,8 %. Turklāt – kā daļu no politiskā kompromisa par Civildienesta noteikumu un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības reformu – tika nolemts iesaldēt atalgojumu un pensijas par 2013. un 2014. gadu."

33 Regulas Nr. 423/2014 preambulas apsvērumi ir formulēti šādi:

"(1) [Tiesa] spriedumā lietā C-63/12 Komisija/Padome precizēja, ka iestādēm ir pienākums katru gadu lemt par atalgojuma koriģēšanu, vai nu veicot "matemātisku" korekciju atbilstoši Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzētajai metodei, vai arī atturoties veikt šo "matemātisko" aprēķinu atbilstoši minētā pielikuma 10. pantam.

(2) Civildienesta noteikumos, kuros jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu [Nr. 1023/2013], XIII pielikuma 19. panta mērķis ir paredzēt iestādēm iespējas veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai atrisinātu to strīdus attiecībā uz 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām saskaņā ar Tiesas spriedumu, pienācīgi ņemot vērā personāla tiesisko paļāvību uz to, ka iestādēm katru gadu ir jālemj par viņu atalgojuma un pensiju korekciju.

(3) Lai izpildītu Tiesas spriedumu lietā C-63/12, ja Padome konstatē, ka Savienībā ir būtiski un pēkšņi pasliktinājusies ekonomiskā un sociālā situācija, Komisijai ir jāiesniedz priekšlikums saskaņā ar [LESD] 336. pantā noteikto procedūru, lai likumdošanā iesaistītu [..] Parlamentu. Padome 2012. gada 25. oktobrī paziņoja, ka Komisijas novērtējumā, kas sniegts tās ziņojumā par izņēmuma klauzulu, [nebija] atspoguļota būtiskā un pēkšņā ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās Savienībā 2012. gadā, uz ko [norādīja] publiski pieejami objektīvi ekonomikas dati. Tādēļ Padome lūdza Komisijai saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantu iesniegt atbilstošu priekšlikumu par 2012. gada algu korekciju.

(4) Tiesa ir apstiprinājusi, ka saskaņā ar izņēmuma klauzulu [..] Parlamentam un Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz atalgojuma un pensiju korekciju. Ekonomiskie un sociālie dati par laikposmu no 2011. gada 1. jūlija līdz 2012. gada 31. decembrim, piemēram, sekas 2011. gada rudens ekonomikas lejupslīdei, kuras rezultātā Savienībā iestājās ekonomikas recesija un pasliktinājās sociālā situācija, kā arī joprojām augstais bezdarba un valsts deficīta un parāda līmenis Savienībā, ir atbilstīgs pamats, lai atalgojuma un pensiju korekciju Beļģijā un Luksemburgā 2012. gadam noteiktu 0,8 % apmērā. Minētā korekcija ir daļa no vispārējas pieejas strīdu risināšanai attiecībā uz 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām, kurā ietilpst arī korekcija 0 % apmērā 2011. gadam.

(5) Tādējādi piecu gadu laikposmā (2010.–2014. gads) Eiropas Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojuma un pensiju korekcija ir šāda: 2010. gadā, piemērojot Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā paredzēto metodi, tika noteikta korekcija 0,1 % apmērā. 2011. un 2012. gadā, izmantojot vispārējo pieeju strīdu atrisināšanai par 2011. un 2012. gada atalgojuma un pensiju korekcijām, korekcija ir, attiecīgi, 0 % un 0,8 %. Turklāt – kā daļu no politiskā kompromisa par Civildienesta noteikumu un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības reformu – tika nolemts iesaldēt atalgojumu un pensijas par 2013. un 2014. gadu."

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

34 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 16. jūnijā, prasītājas cēla šo prasību.

35 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 10. septembrī, Komisija lūdza atļauju iestāties šajā lietā Parlamenta un Padomes prasījumu atbalstam.

36 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 17. septembrī, Parlaments un Padome izvirzīja iebildes par nepieņemamību atbilstoši 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam.

37 2014. gada 31. oktobrī prasītājas iesniedza savus apsvērumus par Parlamenta un Padomes izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību.

38 Ar 2015. gada 25. februāra rīkojumu Vispārējā tiesa nolēma apvienot iebildes par nepieņemamību ar lietas izskatīšanu pēc būtības.

39 Parlaments un Padome 2015. gada 14. aprīlī iesniedza iebildumu rakstus.

40 Ar 2015. gada 15. aprīļa rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs atļāva Komisijai iestāties lietā.

41 Komisija savu iestāšanās rakstu iesniedza 2015. gada 29. maijā.

42 Prasītājas 2015. gada 20. jūlijā iesniedza apsvērumus par Komisijas iestāšanās rakstu.

43 2016. gada 22. janvārī Vispārējā tiesa nosūtīja lietas dalībniekiem vairākus jautājumus saistībā ar tiesvedības organizatoriskajiem pasākumiem, kādi ir paredzēti Reglamenta 89. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā. Lietas dalībnieki atbildēja uz šo procesa organizatorisko pasākumu 2016. gada 8. februārī.

44 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētās regulas;

— piespriest Parlamentam un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Parlamenta un Padomes, ko atbalsta Komisija, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt prasību;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

46 Prasības pamatojumam prasītājas izvirza vienu pamatu par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu apstrīdētajās regulās, tādēļ ka Parlaments un Padome ir pārkāpuši to procesuālās tiesības, kādas ir paredzētas ar normām, kas ietvertas Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 11. marta Direktīvā 2002/14/EK, ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklausīšanai Eiropas Kopienā (OV 2002, L 80, 29. lpp.), Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punktā, 10., 10.a, 10.b, 10.c pantā, 24.b pantā, 55. pantā un II pielikuma 1. pantā, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1023/2013, kā arī 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumā un 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumā, kas noslēgts attiecīgi starp Parlamentu, Komisiju un vairākām APO, ar kuriem garantē šo organizāciju tiesību uz informēšanu un uzklausīšanu īstenošanu, kas atzītas ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 27. un 28. pantu un LESD 154. pantu.

Par pieņemamību

47 Gan Parlaments gan Padome apgalvo prasības atcelt tiesību aktu nepieņemamību, jo, pirmkārt, tā kā apstrīdētās regulas tika pieņemtas atbilstoši parastajai likumdošanas procedūrai, tās ietilpst vispārpiemērojamo aktu kategorijā, kam ir leģislatīvs raksturs, attiecībā uz kuriem LESD 263. panta ceturtajā daļā fizisko vai juridisko personu celtās prasības ir pakļautas tieša un individuāla skāruma nosacījumu ievērošanai, kas nav izpildīti šajā lietā, un, otrkārt, prasītājas neatbilst arī nosacījumiem, kādi izvirzīti judikatūrā saistībā ar asociāciju celto prasību pieņemamību.

48 Komisija pievienojas Parlamenta un Padomes argumentācijai.

49 Prasītājas apgalvo, ka ir izpildīti LESD 263. panta ceturtajā daļā izvirzītie tieša un individuāla skāruma nosacījumi. Apstrīdētās regulas tās skarot tieši, ciktāl to tūlītējās sekas esot tādas, ka prasītājām ir atņemtas tiesības uz viņu uzklausīšanu un viņu tiesības uz sarunu vešanu, kas atzītas Pamattiesību hartas 27. un 28. pantā un uz ko tās var atsaukties kā atzītas APO, pamatojoties uz Direktīvas 2002/14, Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkta, 10., 10.a, 10.b, 10.c panta, 24.b panta, 55. panta un II pielikuma 1. panta, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1023/2013, kā arī 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma, kas noslēgts starp APO un Parlamentu, un 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma, kas noslēgts attiecīgi starp APO un Komisiju, normām. Apstrīdētās regulas tās turklāt

skarot individuāli to Savienības personāla pārstāvju statusa dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu. Tās esot individualizētas arī to oficiālo sarunu dalībnieku statusa dēļ, kas atzīts 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumā un 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumā.

50 Prasītājas apgalvo, ka viņām turklāt ir tiesības celt prasību, balstoties uz judikatūru par asociāciju celto prasību atcelt tiesību aktu pieņemamību. Tās precizē, ka saskaņā ar šo judikatūru ar apstrīdētajām regulām tieši un individuāli tiek skarts viņu atzīto sarunu vedēju statuss, jo šīs regulas rada tāda veida tiesiskās sekas, ar kurām var būtiski ietekmēt viņu sociālā partnera juridisko statusu.

51 Prasītājas arī apstrīd Komisijas argumentāciju, atbilstoši kurai tās nevar gūt tiesības no 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma, jo tās neatbilst tajā paredzētajiem pārstāvētības kritērijiem. Pirmkārt, tās uzsver, ka pretēji *SFIE-PE*, *SFIE-section Commission* nav puse šajā tiesvedībā, līdz ar to Komisijas argumenti attiecībā uz šīs pēdējās pārstāvētību nav atbilstoši. Otrkārt, tās apgalvo, ka *TAO-AFI* nav saņēmusi nekādu paziņojumu no Komisijas par iespējamu to tiesību apturēšanu, kuras tā gūst no minētā pamatnolīguma, kā tas ir paredzēts šī pamatnolīguma 11. pantā, un katrā ziņā tā ir konfederācijas *PLUS* dalībniece, kas pati ir pārstāvēts arodbiedrību grupējums.

52 Šajā ziņā ir jāatgādina, tāpat kā to pamatoti apgalvo Parlaments un Padome, ka apstrīdētās regulas tika pieņemtas uz LESD 336. panta pamata atbilstoši parastajai likumdošanas procedūrai.

53 Līdz ar to apstrīdētās normas ietilpst vispārpiemērojamu leģislatīvu aktu kategorijā, attiecībā uz kuriem LESD 263. panta ceturtajā daļā ir paredzēts, ka fizisku vai juridisku personai celtu prasību atcelt tiesību aktu pieņemamībai ir jāizpilda tieša un individuāla skāruma nosacījums (šajā ziņā skat. spriedumu 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 56.–60. punkts).

54 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas prasības pieteikuma 10. punktā, apstāklis, pat ja to pieņemtu par pierādītu, ka tās ir saņēmušas tiesības tikt informētām un uzklausītām saistībā ar Komisijas iesniegto priekšlikumu Parlamentam un Padomei par atalgojuma un pensiju korekcijām, kas noveda pie apstrīdēto regulu pieņemšanas, nav tāds, ar ko var pierādīt, ka minētās regulas tās skar tieši.

55 Tomēr ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru asociāciju, arī APO vai APO grupu gadījumos celto prasību pieņemamība var tikt atzīta trīs gadījumos. Pirmkārt, ja ar tiesību normu profesionālajām apvienībām tieši atzīst noteiktu procesuāla rakstura iespēju kopumu, otrkārt, ja asociācija pārstāv savu biedru intereses, kuriem pašiem būtu tiesības celt prasību, un, treškārt, ja asociāciju var individualizēt viņas pašas kā asociācijas interešu skāruma dēļ, tostarp tādēļ, ka ar aktu, kura atcelšana tiek prasīta, ir skarts tās sarunu dalībnieces statuss (šajā ziņā skat. rīkojumus, 2005. gada 8. Septembris, *Lorte* u.c./Padome, T-287/04, EU:T:2005:304, 64. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 3. aprīlis, *CFE-CGC France Télécom-Orange*/Komisija, T-2/13, nav publicēts, EU:T:2014:226, 27.–31. punkts).

56 Šajā lietā prasītājas neapgalvo, ka tās pārstāv savu biedru, Savienības ierēdņu un darbinieku, intereses, kuri paši varētu celt prasību, bet gan apgalvo, ka tām ir tiesības celt prasību, jo, pirmkārt, ar apstrīdētajām regulām ir aizskartas pašu prasītāju intereses un, otrkārt, tās apstrīd savu procesuālo tiesību pārkāpumus, kurus ir pieļāvis Parlaments un Padome.

Par pašu prasītāju interešu aizskārumu

57 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru organizācija, kas ir izveidota noteiktas kategorijas tiesību subjektu kolektīvo interešu aizsardzībai, nav uzskatāma par tieši un individuālu skartu ar aktu, kas skar šīs kategorijas vispārējās intereses (spriedums, 1975. gada 18. marts, *Union syndicale-Service public européen* u.c./Padome, 72/74, EU:C:1975:43, 17. punkts).

58 Turklāt ir svarīgi atgādināt, ka tas apstāklis vien, ka personāla pārstāvības organizācijas esot piedalījušās sarunās, kuru iznākumā ir pieņemtas apstrīdētās regulas, nebūtu pietiekams, lai grozītu tiesību celt prasību raksturu, kādas tām var būt saistībā ar LESD 263. pantu attiecībā uz šīm tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumu, 1975. gada 18. marts, *Union syndicale-Service public européen* u.c./Padome, 72/74, EU:C:1975:43, 19. punkts).

59 Līdz ar to prasītājām ir jāpierāda, ka tās ir individualizētas attiecībā pret apstrīdētajām regulām tādēļ, ka ir aizskartas viņu pašu intereses to APO statusā.

60 Šajā lietā prasītājas aprobežojas ar apgalvojumu, ka ar apstrīdētajām regulām ir aizskarta viņu sarunu dalībnieka pozīcija, kura tām kā personāla pārstāvēm esot atzīta ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu un 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu, ciktāl tie rada saistošas tiesiskas sekas.

61 Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītājas nav pierādījušas, ka ar apstrīdētajām regulām ir aizskartas viņu pašu intereses iepriekš 55. punktā minētās judikatūras izpratnē.

Par tādas tiesību normas pastāvēšanu, ar kuru profesionālajām apvienībām tieši atzīst noteiktu procesuāla rakstura iespēju kopumu

62 Ar savu vienīgo pamatu prasītājas būtībā apgalvo, ka procesuālās garantijas, kuras ir paredzētas ar Direktīvas 2002/14, Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkta, 10., 10.a, 10.b, 10.c panta, 24.b panta, 55. panta un II pielikuma 1. panta, 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma un 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma normām, kuru mērķis ir ļaut APO īstenot tiesības saņemt informāciju un tikt uzklausītām un kuras ir atzītas ar Pamattiesību hartas 27. un 28. pantu un LESD 154. pantu, nav tikušas ievērotas, pieņemot apstrīdētās regulas, kas esot būtisku procedūras noteikumu pārkāpums saistībā ar šīm regulām.

63 Parlaments un Padome apgalvo, ka prasītājām nav nekādu procesuālo garantiju saistībā ar atalgojuma korekcijām, kas tika veiktas, pieņemot apstrīdētās regulas. Tādējādi Parlaments apgalvo, ka prasītājām procesuālās tiesības nevar izrietēt tieši no LESD 336. panta, ne arī no Pamattiesību hartas 27. un 28. panta. Prasītāju procesuālās tiesības nevar izrietēt arī no Civildienesta noteikumu normām, uz kurām tās atsaucas. Proti, Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punktā neesot nevienas atsauces uz APO, bet tas attiecoties vienīgi uz Personāla komitejas pilnvarām.

64 Turklāt attiecībā uz Civildienesta noteikumu 10. pantu, kurā ir paredzēts uzklausīt Civildienesta noteikumu komiteju par jebkuru Civildienesta noteikumu pilnīgas pārskatīšanas priekšlikumu, šajā lietā tas neesot piemērojams, jo apstrīdētās regulas, kā to apgalvo Parlaments un Padome, esot vienīgi parasts Civildienesta noteikumu grozījums, nevis to "pilnīga pārskatīšana". Tas it īpaši izrietot no formulējuma "ikgadēja atalgojuma pārskatīšana" Civildienesta noteikumu 64. un 65. pantā, kā arī no Civildienesta noteikumu XI pielikuma, ar ko regulē šo tiesību normu piemērošanas kārtību. Tādējādi, kā to apgalvo Parlaments un Padome, lai arī likumdevēja iecere bija Civildienesta noteikumu pamatnoteikumu grozījumu priekšlikumiem piemērot Civildienesta noteikumu 10. panta procedūru, tas tā neesot gadījumā, kas attiecas uz tiem Civildienesta noteikumu grozījumiem, kuri ir saistīti ar atalgojuma korekciju. Tas attiecoties arī uz Civildienesta noteikumu 10.b un 10.c pantu, kuri tāpat attiecas uz Civildienesta noteikumu pārskatīšanu, kas paredzēta minēto Civildienesta noteikumu 10. pantā.

65 Turklāt pat tādā gadījumā, ja Civildienesta noteikumu 10. pants izrādītos piemērojams, tajā neesot paredzētas nekādas procesuālās tiesības attiecībā uz APO, jo attiecīgās tiesības ir paredzētas vienīgi Civildienesta noteikumu komitejai. Arī Civildienesta noteikumu 10.b un 10.c pantā neesot paredzētas šādas tiesības. Tādējādi Parlaments un Padome uzsver, ka saistībā ar uzklausīšanu, kas var notikt par Civildienesta noteikumu pārskatīšanas priekšlikumiem atbilstoši 10.b pantam, APO rīkojas, neskarot personālu komitejām Civildienesta noteikumos paredzētās kompetences. Tāpat tie apgalvo, ka

10.c pantā minētās vienošanās, kādas iestāde var noslēgt ar APO, "nerada grozījumus Civildienesta noteikumos vai citās budžeta saistībās, kā arī neietekmē attiecīgās iestādes darbu". Tie apgalvo, ka pretējā gadījumā uz šādām procesuālajām tiesībām varētu atsaukties vienīgi tie ierēdņi, kuri ir nodarbināti iestādēs, kas ir noslēgušās šādas vienošanās, un kuriem ir sava loma apstrīdēto regulu pieņemšanā, un tas izraisītu diskrimināciju attiecībā pret Savienības ierēdņiem, kuri ir nodarbināti citās iestādēs.

66 Kā apgalvo Parlaments un Padome, Direktīvas 2002/14 piemērošanas jomai, uz kuru arī atsaucas prasītājas, neesot nekādas saistības ar Savienības ierēdņu atalgojuma korekciju noteikšanas procedūru.

67 Turklāt Komisija apgalvo, ka prasītājas nevar atsaukties ne uz kādām procesuālajām garantijām, kas izrietētu no 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma, jo tās nav pārstāvošās APO šī pamatnolīguma izpratnē.

68 Šajā ziņā uzreiz ir jānorāda, ka LESD 154. panta otrajā, trešajā un ceturtajā daļā, uz kurām atsaucas prasītājas, ir vienīgi paredzēti nosacījumi, ar kādiem Komisija īsteno savas iniciatīvas pilnvaras saistībā ar tās kompetenču sociālās politikas jomā ieviešanu Savienībā, kā tās ir definētas LESD 153. pantā. Tādējādi LESD 154. pantā ir paredzēts, ka Komisijai ir pienākums, pirms priekšlikumu iesniegšanas sociālās politikas jomā, apspriesties ar sociālajiem partneriem par Savienības rīcības iespējamo ievirzi, pēc tam, ja tā uzskata, ka rīcība ir vēlama, tai ir jākonsultējas ar sociālajiem partneriem par iecerētā priekšlikuma saturu, šīs konsultācijas laikā, attiecīgajā gadījumā, minētie partneri var darīt zināmu Komisijai savu gribu savstarpēji noslēgt vienošanos Savienības līmenī atbilstoši LESD 155. pantā paredzētajai procedūrai. Tātad ir jākonstatē, ka LESD 154. pantā nav paredzētas vispārējas APO tiesības tikt informētām un uzklausītām.

69 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tas, ka persona tādā vai citādā veidā iestājas Savienības tiesību akta pieņemšanas procesā, var šo personu individualizēt attiecībā uz konkrēto tiesību aktu tikai tad, ja ar piemērojamo Savienības tiesisko regulējumu tai ir piešķirtas noteiktas procesuālās garantijas. Izņemot tad, ja pastāv tiesību norma, ar kuru ir noteikts pretējais, ne vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas process, ne arī paši šie akti pēc savas būtības neparedz, pamatojoties uz vispārīgiem Savienības tiesību principiem – tādiem kā tiesībām tikt uzklausītam un informētam– skarto personu piedalīšanos, jo tiek uzskatīts, ka to intereses pārstāv politiskās varas institūcijas, kam ir pilnvaras pieņemt šos aktus (spriedums, 2010. gada 2. marts, *Arcelor*/Parlaments un Padome, T-16/04, EU:T:2010:54, 119. punkts).

70 Pamattiesību hartas 27. un 28. pantā, uz ko arī atsaucas prasītājas, ir attiecīgi paredzētas tiesības uz konsultācijām un informāciju darba ņēmējiem uzņēmumā un tiesības uz kolektīvām sarunām un rīcību. Ir būtiski norādīt, ka saskaņā ar judikatūru šīs tiesību normas ir piemērojamas attiecībās starp Savienības iestādēm un to personālu, kā tas izriet no 2013. gada 19. septembra sprieduma Komisija/ *Strack* , pārskatīšana, (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570). Tomēr atbilstoši šo tiesību normu formulējumam tajās paredzēto tiesību īstenošana ir ierobežota attiecībā uz tādiem gadījumiem un nosacījumiem, kādi ir paredzēti Savienības tiesībās.

71 Tātad ir jāpārbauda, vai citās Savienības tiesību normās, uz ko atsaucas prasītājas un kas nav Pamattiesību hartas 27. un 28. pants, ir paredzētas procesuālās tiesības, uz kurām apstrīdēto regulu pieņemšanas laikā varēja paļauties prasītājas.

72 Iesākumā savas argumentācijas atbalstam prasītājas atsaucas uz Direktīvu 2002/14. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā direktīvas ir adresētas dalībvalstīm, nevis Savienības iestādēm vai struktūrvienībām, minētās direktīvas normas līdz ar to nevar uzskatīt par tādām, ar kurām pašām par sevi iestādēm tiek noteikti pienākumi to attiecībās ar savu personālu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 9. septembris, *Rinke*, C-25/02, EU:C:2003:435, 24. punkts, un 2008. gada 21. maijs, *Belfass* /Padome, T-495/04, EU:C:20008:160, 43. punkts).

73 Tomēr, kā jau ir ticis lemts, tas, ka direktīva pati par sevi nav saistoša iestādēm, nevar izslēgt to, ka uz šajā direktīvā noteiktajām normām vai principiem var atsaukties attiecībā pret iestādēm, ja tie paši ir tikai Līguma pamatnormu un vispārīgo principu, kas šīm iestādēm ir tieši saistošas, konkrēta izpausme (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 9. septembris, *Rinke*, C-25/02, EU:C:2003:435, 25.–28. punkts; 2011. gada 21. septembris, *Adjemian* u.c./Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 56. punkts, un 2009. gada 30. aprīlis, *Aayhan* u.c./Parlaments, F-65/07, EU:F:2009:43, 113. punkts).

74 Tāpat direktīva var būt saistoša iestādei arī tad, ja iestāde, īstenojot savu organizatorisko autonomiju un ievērojot Civildienesta noteikumos paredzētās robežas, plāno izpildīt kādu īpašu direktīvā noteikto pienākumu, vai arī tad, ja pašā vispārpiemērojamā iekšējā tiesību aktā ir tieša norāde uz pasākumiem, ko Savienības likumdevējs noteicis Līgumu piemērošanai. Visbeidzot, iestādēm saskaņā ar tām noteikto lojalitātes pienākumu, rīkojoties darba devēja statusā, ir jāņem vērā tiesību aktu noteikumi, kas pieņemti Savienības līmenī (spriedums, 2009. gada 30. aprīlis, *Aayhan* u.c./Parlaments, F-65/07, EU:F:2009:43, 116.–119. punkts).

75 Šajā lietā nekas nenorāda, ka Parlaments un Padome, pieņemot apstrīdētās regulas, būtu vēlējušies izpildīt kādu konkrētu Direktīvā 2002/14 noteiktu pienākumu vai ka šo iestāžu vispārpiemērojamā iekšējā tiesību aktā ir tieša norāde uz šīs direktīvas normām.

76 Tomēr ar Direktīvu 2002/14 izveidotā vispārējā sistēma darbinieku informēšanai un uzklausīšanai ir Savienības tiesību vispārējo principu izpausme, kuri ir paredzēti Pamattiesību hartas 27. pantā un kuri ir saistoši Parlamentam un Padomei.

77 Saskaņā ar Direktīvas 2002/14 1. panta 1. punktu "šīs direktīvas mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu, ar ko nosaka minimālās prasības attiecībā uz darbinieku tiesībām uz informēšanu un uzklausīšanu Kopienas uzņēmumos vai iestādēs".

78 Saskaņā ar Direktīvas 2002/14 2. panta f) un g) punktu jēdziens "informēšana" ir "process, kurā darba devējs nodod informāciju darbinieku pārstāvjiem, lai ļautu tiem iepazīties ar attiecīgo jautājumu un to izpētīt", un jēdziens "uzklausīšana" ir "viedokļu apmaiņa un dialoga veidošana darbinieku pārstāvju un darba devēja starpā". Ar jēdzienu "darba ņēmēju pārstāvji" saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta e) punktu ir domāti "darbinieku pārstāvji, kas paredzēti attiecīgās valsts tiesību aktos un/vai praksē".

79 Direktīvas 2002/14 4. pantā praktiskie pasākumi darbinieku informēšanai un uzklausīšanai ir precizēti šādā veidā:

"[..]

2. Informēšana un uzklausīšana ietver šādas darbības:

a) informēšanu par nesenām un iespējamām pārmaiņām uzņēmuma vai iestādes darbībā un ekonomiskajā stāvoklī;

b) informēšanu un uzklausīšanu par nodarbinātības stāvokli, struktūru un iespējamām pārmaiņām uzņēmumā vai iestādē un par jebkādiem sagatavošanās pasākumiem, jo īpaši tad, ja pastāv draudi attiecībā uz nodarbinātību;

c) informēšanu un uzklausīšanu par lēmumiem, kas var radīt būtiskas pārmaiņas darba organizācijā vai darba attiecībās, tostarp par tādiem, uz ko attiecas 9. panta 1. punktā minētie Kopienas noteikumi.

3. Informēšanu veic tādā laikā, veidā un saturiskajā apjomā, kāds ir atbilstīgs, lai ļautu darbinieku pārstāvjiem to pienācīgi izpētīt un vajadzības gadījumā sagatavoties uzklausīšanai.

4. Uzklausīšana notiek:

a) nodrošinot, ka tās laiks, veids un saturs ir pienācīgs;

b) attiecīgajā vadības un pārstāvības līmenī atbilstīgi apspriežamajam jautājumam;

c) pamatojoties uz informāciju, ko darba devējs sniedzis saskaņā ar 2. panta f) punktu, un viedokli, ko darbinieku pārstāvji ir tiesīgi formulēt;

d) tā, lai darbinieku pārstāvji varētu tikties ar darba devēju un gūt atbildi par jebkuru savu viedokli, kā arī šādas atbildes pamatojumu;

e) lai panāktu vienošanos par lēmumiem, kas ietilpst darba devēja pilnvarās, kā minēts 2. panta c) punktā."

80 No Direktīvas 2002/14 1. panta 1. punkta, 2. panta f) un g) punkta un 4. panta izriet, ka, pirmkārt, ar šīm tiesību normām ir paredzētas minimālās prasības par darba ņēmēju informēšanu un apspriešanos ar viņiem, neskarot darba ņēmējiem labvēlīgākas normas, un ka, otrkārt, darba ņēmēju informēšanu un apspriešanos ar viņiem organizē ar personāla pārstāvju starpniecību, kādi ir paredzēti valsts tiesību aktos vai praksē.

81 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punktu tā ir Personāla komiteja, kas "pārstāv personāla locekļu intereses attiecībās ar iestādi un nodrošina nepārtrauktus kontaktus starp iestādi un personālu". Tā "līdzdarbojas pareizai dienestu darbībai, nodrošinot iespējas darbinieku viedokļa izteikšanai".

82 Turklāt Civildienesta noteikumu 10.c pantā ir precizēts, ka, ja "[APO] rīkojas darbinieku vispārējās interesēs", tās rīkojas, "neskarot personālu komitejām Civildienesta noteikumos paredzētās kompetences".

83 No tā izriet, ka Parlamentam un Padomei noteiktais pienākums ievērot Direktīvā 2002/14 paredzētās minimālās prasības attiecībā uz darba ņēmēju informēšanu un uzklausīšanu attiecas uz personāla komitejām, nevis uz APO.

84 Līdz ar to, pat ņemot vērā Padomei un Parlamentam noteikto lojalitātes pienākumu, tiem rīkojoties kā darba devējiem, prasītājas nevar atsaukties uz to procesuālo garantiju ievērošanu, kas izriet no Direktīvas 2002/14.

85 Tālāk prasītājas atsaucas uz vairākām Civildienesta noteikumu normām, atbilstoši kurām, kā tās apgalvo, tām ir piešķirtas procesuālās garantijas.

86 Attiecībā uz Civildienesta noteikumu 10. pantu ir jāatgādina, ka apstrīdēto regulu pieņemšanas laikā šajā normā bija paredzēta konsultēšanās ar ierēdņiem ar apvienotās organizācijas starpniecību – Civildienesta noteikumu komiteju –, kuru veido vienāds skaits Savienības iestāžu un to personāla komiteju pārstāvju, par visiem Komisijas priekšlikumiem saistībā ar Civildienesta noteikumu pilnīgu pārskatīšanu.

87 Ir jānorāda, kā šajā lietā apstrīdēto regulu pamatojumam papildus Līgumam par Eiropas Savienības darbību ir norādīti Civildienesta noteikumi un, konkrēti, Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pants.

88 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 65.a pantu šo noteikumu XI pielikuma mērķis ir regulēt Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta piemērošanas kārtību. Šī kārtība turklāt atbilstoši Civildienesta noteikumu 82. panta 2. punktam ir piemērojama arī iegūtajām pensijām.

89 Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā, kas ir vienīgais pants 5. iedaļā "Izņēmuma klauzula", ir atļauts ar zināmiem nosacījumiem, kuri ir precizēti iepriekš 9. punktā, atkāpties no parastās atalgojuma un pensiju ikgadējās koriģēšanas metodes, kas paredzēta Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā, kura saturs ir izklāstīts iepriekš 7. punktā.

90 Lai gan Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. panta piemērošanai tāpat kā Civildienesta noteikumu pilnīgas pārskatīšanas gadījumā ir jāizmanto LESD 336. pantā paredzētā procedūra, tomēr, atšķirībā no šīs pēdējās tā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 65.a pantu ir vienīgi Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta piemērošanas kārtība.

91 To turklāt apstiprina Civildienesta noteikumu XI pielikuma 7. nodaļa "Nobeiguma noteikumi un atkārtotas izskatīšanas klauzula", kurā ir paredzēta īstena Civildienesta noteikumu 64. un 65. panta piemērošanas kārtības pārskatīšana (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 24. novembris, Komisija/Padome, C-40/10, EU:C:2010:713, 74. punkts).

92 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 15. pantu, kurā jaunākie grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1080/2010, "[minētā] pielikuma noteikumi [bija] piemērojami no 2004. gada 1. jūlija līdz 2012. gada 31. decembrim".

93 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu XI pielikuma 15. pantu "[tie bija] [jā]pārskata ceturtā gada beigās, jo īpaši ņemot vērā [šo] noteikumu izraisītos budžeta apsvērumus" un "šajā nolūkā Komisija[i] [bija] [jā]iesniedz ziņojum[s] Eiropas Parlamentam un Padomei un, vajadzības gadījumā, priekšlikum[s] grozīt šo pielikumu, pamatojoties uz [LESD 336. pantu]."

94 [Ar labojumu, kas izdarīts ar 2016. gada 28. novembra rīkojumu] To turklāt apstiprina apstāklis, ka apstrīdēto regulu mērķis bija vienīgi koriģēt Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kuri piemērojami šiem atalgojumiem un pensijām, 2011. gadam, kas attiecas uz Regulu Nr. 422/2014, un 2012. gadam, kas attiecas uz Regulu Nr. 423/2014, kā tas turklāt ļoti skaidri izriet no to nosaukumiem un attiecīgajiem preambulu apsvērumiem, kuru saturs ir ticis atgādināts iepriekš 32. un 33. punktā.

95 No tā izriet, ka Civildienesta noteikumu 10. pants nebija jāpiemēro procedūrā, kas noveda pie apstrīdēto regulu pieņemšanas. Līdz ar to prasītājas nevar atsaukties uz procesuālajām tiesībām, kuras tām izriet no šīs tiesību normas, lai šajā lietā pierādītu savas tiesības celt prasību.

96 Turklāt ir jānorāda, ka pārējās Civildienesta noteikumu normas, uz kurām ir atsaukušās prasītājas, neietver nevienu norādi uz procesuālajām garantijām, uz kurām tās būtu varējušas atsaukties saistībā ar apstrīdēto regulu pieņemšanu.

97 Tas pats attiecināms uz Civildienesta noteikumu 10.a pantu attiecībā uz termiņiem, kādos Personāla komitejai, Apvienotajai komitejai vai Civildienesta noteikumu komitejai ir jāsniedz tām lūgtie atzinumi, uz Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punktu attiecībā uz Personāla komitejas kompetencēm un uz Civildienesta noteikumu II pielikuma 1. pantu, kurā ir paredzēti nosacījumi Personāla komitejas vēlēšanām. Šis konstatējums ir attiecināms arī uz Civildienesta noteikumu 24.b pantu attiecībā uz ierēdņu tiesībām iestāties arodbiedrībā, kā arī uz Civildienesta noteikumu 55. pantu attiecībā uz ierēdņu darba laika ilgumu, ciktāl prasītājas ir atsaukušās arī uz šiem abiem.

98 Tomēr ir jāuzsver, ka apstāklis, ka APO nevar atsaukties uz procesuālajām tiesībām, kuras izriet no Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkta, 10., 10.a, 10.b, 10.c, 24.b, 55. panta un II pielikuma 1. panta, neizslēdz to, ka tās var gūt šādas tiesības uz citu Savienības tiesību normu, tostarp Civildienesta noteikumu pamata.

99 Tādējādi ir jānorāda, ka Civildienesta noteikumu 10.b un 10.c pantā attiecīgi ir piedāvāta iespēja Komisijai uzklausīt APO pārstāvjus par priekšlikumiem Civildienesta noteikumu pārskatīšanai un iespēja katrai iestādei tās iekšienē noslēgt ar pārstāvētajām APO vienošanās attiecībā uz tās personālu.

100 [Ar labojumu, kas izdarīts ar 2016. gada 28. novembra rīkojumu] 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu un 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu attiecīgi Parlaments un Komisija noslēdza ar vairākām APO, tieši pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 10.b un 10.c pantu, kā arī uz Pamattiesību hartas 27. un 28. pantu.

101 Šajā ziņā ir svarīgi uzsvērt, ka pretēji tam, ko apgalvo Parlaments un Padome, apstāklis, ka ar šādiem nolīgumiem "neizdara grozījumus Civildienesta noteikumos vai citās budžeta saistībās, kā arī neietekmē attiecīgās iestādes darbu" un ka parakstošajām APO ir jārīkojas "katrā iestādē ievērojot Personāla komitejas statūtos noteiktās kompetences" pats par sevi nav šķērslis tam, ka ar šādiem nolīgumiem varētu paredzēt procesuālās garantijas minētajām APO.

– Par 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu

102 Attiecībā uz 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu, kas noslēgts starp Komisiju un vairākām APO, to vidū *TAO-AFI* (*Alliance*) un *SFIE Bruxelles* (*Alliance*), ir jānorāda, ka saskaņā ar minētā pamatnolīguma 1. pantu tā "priekšmets ir regulēt attiecības starp [Komisiju] un [APO]". Šī pamatnolīguma 3. pantā ir precizēts, ka "[Komisija] vēlas uzsvērt, cik ļoti tā atzīst APO lomas un atbildības nozīmīgumu, tās iesaistot pārskatāmākā un efektīvākā veidā Savienības iestāžu un struktūru dzīvē". Saskaņā ar šo pēdējo tiesību normu APO rīkojas personāla vispārējo interešu vārdā un neskarot personālu komitejām statūtos noteiktās kompetences.

103 Ar 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu 3. daļu ir ieviesta apspriešanās procedūra. Saskaņā ar minētā pamatnolīguma 14. panta 2. punktu apspriešanās var attiekties uz "ierēdņu Civildienesta noteikumu, to pielikumu, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības grozījumiem", kā arī "jaunām normām vai lēmumiem, vai spēkā esošo normu un lēmumu grozījumiem attiecībā uz Civildienesta noteikumu vai Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības piemērošanu".

104 Saskaņā ar 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 16. pantu apspriešanās var norisināties administratīvā, tehniskā vai politiskā līmenī un "katrā apspriešanās līmenī pamatnolīguma puses cenšas panākt vienošanos".

105 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 17. un 18. pantā ir paredzēta kārtība kādā notiek apspriešanās dažādos līmeņos.

106 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 17. pantā ir noteikts:

"Pēc Administrācijas vai parakstošās pārstāvju organizācijas lūguma rīko administratīvo vai tehnisko apspriešanos.

Attiecībā uz tehnisko apspriešanos to var organizēt vai nu uzreiz, vai arī strīdus gadījumā pēc apspriešanās administratīvajā līmenī.

Parakstošo pārstāvju organizāciju iesniegtajiem lūgumiem ir jābūt formulētiem un pamatotiem cik vien iespējams precīzā veidā ar rakstveida dokumentu.

Administrācijai ir desmit darba dienu termiņš, lai sniegtu apstiprinošu atbildi.

Jebkurš apspriešanās atteikums ir jāpamato rakstveidā.

Apspriešanās sagatavošanas un sanāksmju termiņi ir jāpaziņo desmit darbadienu laikā pēc piekrišanas lūgumam un pēc iepriekšējās konsultācijas ar parakstošajām pārstāvju organizācijām.

Apspriešanās tiek uzsākta pēc atbilstošo dokumentu nodošanas un 6 nedēļu laikā, skaitot no Administrācijas atbildes uz lūgumu veikt apspriešanos.

Apspriešanās noraidījuma gadījumā tiek rīkota sociālā dialoga sanāksme administratīvā līmenī pēc parakstošās pārstāvju organizācijas lūguma."

107 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 18. pantā ir noteikts:

"Apspriešanās politiskā līmenī notiek ar Komisāru, kas ir atbildīgs par Personālu un Administrāciju.

Tehniskās apspriešanās noslēgumā var uzsākt politisko apspriešanos, ja savu piekrišanu nedod instances dalībnieki, kuri veido vairākumu no parakstošajām pārstāvju organizācijām.

Ja ir vairākuma vienošanās tehniskajā līmenī, viena vai vairākas parakstošās pārstāvju organizācijas, kas veido vismaz 20 % no pārstāvības centrālajā līmenī, var lūgt politisko apspriešanos.

Turklāt vienprātīgas apspriešanās instances dalībnieku un parakstošo pārstāvju organizāciju vienošanās gadījumā apspriešanās procedūra tiek pārtraukta."

108 Saskaņā ar 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 19. pantu "apspriešanās visos līmeņos beidzas ar rakstveida konstatējumu par vienošanos vai tās neesamību attiecībā uz saturu".

109 Saskaņā ar 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 20. pantu "ilgstošas vienošanās politiskā līmenī neesamības gadījumā pēc Komisāra vai parakstošo pārstāvju organizāciju iniciatīvas tiek uzsākta samierināšanas procedūra".

110 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 20. pantā paredzētā samierināšanās procedūra nozīmē, pirmkārt, ka komisāram tiek iesniegts lūgums uzsākt samierināšanas procedūru, atkārtojot punktus, kuri tika iesniegti, lai tos izskatītu apspriešanās procedūrā, pēc APO iniciatīvas, otrkārt, ka tiek atvērts pārdomu periods, kurā komisārs pieņem ziņojumu kolēģijai, kurā ir ietvertas visu pušu nostājas, tā termiņš principā nevar pārsniegt desmit darba dienas un, treškārt, ka tiek sasaukta samierināšanās sanāksme apspriešanās instances formātā, bet ar ierobežotu dalībnieku skaitu.

111 Turklāt saskaņā ar 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 21. pantu parakstošās APO piedalās tajās starpiestāžu apspriešanās, kurās piedalās Komisija, pamatojoties uz šajā pēdējā iestādē spēkā esošajam noteikumiem. Tādējādi sagatavojošo sanāksmi starp administrāciju un pārstāvētajām APO var organizēt katru reizi, pirms Komisija piedalās starpiestāžu apspriedē. Turklāt sarunu iznākumus, kas ir panākti starpiestāžu apspriešanās laikā, var nodot apstiprināšanai Komisijas iekšienē apspriešanās instancēs, kādas ir paredzētas ar pamatnolīgumu, ja vien Komisija un vairākums no parakstošajām pārstāvju organizācijām neuzskata, ka šāds apstiprinājums nav nepieciešams.

112 Ņemot vērā 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma normas, kas izklāstītas iepriekš 102.–111. punktā, šķiet, nav apstrīdams, ka tajās paredzētās apspriešanās procedūras piemērošanas joma aptvēra apstrīdēto regulu pieņemšanu neatkarīgi no tā, vai tā ir kvalificēta kā "Civildienesta grozījumi" vai "jauni noteikumi vai lēmumi [..] spēkā esošo noteikumu vai lēmumu attiecībā uz Civildienesta noteikumu vai Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības grozījumiem".

113 Tomēr Komisija apgalvo, ka prasītājas nevar atsaukties uz 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumā paredzētajām procesuālajām garantijām, jo tās neesot bijušas parakstošās pārstāvētās APO minētā pamatnolīguma izpratnē laikā, kad Komisija iesniedza Parlamentam un Padomei iepriekš 24. punktā minēto priekšlikumu regulām.

114 Prasītājas norāda, pirmkārt, ka šo prasību nav cēlusi *OSP SFIE-section Commission*, bet gan *OSP SFIE-PE*, līdz ar to Komisijas argumenti attiecībā uz šīs pēdējās pārstāvētības neesamību neesot atbilstoši šajā lietā. Otrkārt, tās apgalvo, ka *TAO-AFI* bija viena no 2008. gada 18. decembra nolīguma parakstītājām un tā nav saņēmusi paziņojumu no administrācijas par tās tiesību apturēšanu, kuras izriet no minētā pamatnolīguma, kā tas ir paredzēts tā 11. pantā. Turklāt *TAO-AFI* joprojām saņemot pārstāvošajām organizācijām adresētos ziņojumus kā konfederācijas *PLUS* līdzpriekšsēdētāja, kura pati ir atzīta par pārstāvošu. Prasītājas piebilst, ka, tā kā *PLUS* ir konfederācija, nekāda tās rīcība nevar notikt bez *TAO-AFI* piekrišanas un otrādi. *TAO-AFI* piedaloties konfederācijā *PLUS* ar vienlīdzīgiem nosacījumiem katru reizi, kad tiek sasaukta sociālā dialoga sanāksme. Turklāt konfederācija *PLUS* tiek līdzprezidēta uz vienlīdzīgiem pamatiem, ciktāl vienu no līdzpriekšsēdētājiem izvirza *TAO-AFI*. Konfederācijas *PLUS* līdzpriekšsēdētāji tiekot automātiski uzaicināti uz jebkuru Komisijas organizēto sociālā dialoga sanāksmi un tostarp uz regulārajām sanāksmēm ar Komisijas priekšsēdētāja vietnieci.

115 Šajā ziņā ir jānorāda, ka 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 2. sadaļā attiecībā uz [APO] atzīšanu ir paredzēts šādi:

“6. pants: atzīšana

Parakstītājas puses piekrīt [Komisijas] personāla APO oficiālās atzīšanas principam.

Šī atzīšana nozīmē katras parakstītājas puses pieņemšanu par sociālā dialoga partneri.

7. pants: APO atzīšanas kritēriji

Atzīst APO,

— kuras kā savu statūtu mērķi atzīst visu personāla locekļu interešu aizstāvību bez jebkāda veida nošķiršanas (tostarp atkarībā no funkciju grupas, pilsonības, sasaistes ar iestādi veida, dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās vai sociālās izcelsmes, ģenētisko raksturīpašību, valodas, reliģijas vai pārliecības, politisko vai jebkuru citu uzskatu, piederības pie kādas valsts minoritātes, turības, dzimšanas, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas);

— kuras apstiprina, ka tās ir likumīgi izveidotas.

8. pants: atzīto APO grupas

Atzītās APO var rīkoties individuāli vai veidot atzīto APO grupas.

Grupu definē kā federatīvu, konfederatīvu vai jebkuru cita veida organizatorisku struktūru, kuru regulē ar formālu un [Komisijai] paziņotu nolīgumu šim nolūkam, kurā apvienojas divas vai vairākas atzītas APO vienā vai vairākās darbības vietās.

Jēdzienu “organizācija” šajā nolīgumā izmanto, lai bez atšķirības apzīmētu APO vai grupu.

Organizācijas var apvienoties starptautiskās un/vai valstu arodbiedrību organizācijās.

9. pants: organizāciju pārstāvētība

[Komisija] atzīst par tajā pārstāvētām tās organizācijas, kuras atbilst šādiem 2 turpmākajiem kritērijiem:

— pārstāv vismaz 6 % centrālajā līmenī un 5 % vietējā līmenī (vienā vietā) no [Komisijas] personāla un

— tās biedru skaits ir vismaz vienāds ar 400, kuri maksā biedru naudas un kuriem ir [Komisijas] ierēdņu, pārējo darbinieku vai pensionēto statuss.

Organizācijām, kuras atbilst iepriekš uzskaitītajiem pārstāvības kritērijiem ļauj parakstīt šo pamatnolīgumu pārstāvētās parakstošās organizācijas statusā.

To parakstam var būt blakus pārstāvēto parakstošo grupu līdzparaksts.

10. pants: organizāciju pārstāvētības kritēriji

a) Komisijas Personāla komitejas vietējo nodaļu statūtos paredzēto vēlēšanu rezultātus skaita šādi:

skaitot ņem par pamatu nodotās un svērtās balsis atbilstoši 2. pielikumā precizētajai metodei. Izmaiņas pārstāvētībā, kā tās ir paredzētas 2. pielikumā, notiek pēc Personāla komitejas vietējo nodaļu vēlēšanu pilna cikla noslēguma.

Tomēr pēc pārstāvētās organizācijas rakstiska lūguma pielāgojumu var veikt pēc katrām Personāla komitejas vietējo nodaļu vēlēšanām;

b) organizāciju biedru skaitu paziņo ar paziņojumu, kas apliecināts ar organizācijas priekšsēdētāja godavārdu neatkarīgai struktūrai, kurš tiek izvēlēts atbilstoši noteikumiem par apspriešanos.

Pēc pārbaudes šī struktūra paziņo administrācijai faktu, vai organizācijas ir sasniegušas slieksni. Pārbaudes darbībām ir jāietver šādi elementi: jāiesniedz viena organizācijas statūtu kopija, jāiesniedz pierādījumi par to, ka biedri ir samaksājuši biedra naudu, un dokumenti, ar kuriem apstiprina regulāru sanāksmju organizēšanu ar saviem biedriem. Ar godavārdu apliecināto paziņojumu pārstāvēto organizāciju [biedru skaita] slieksni pārbauda reizi trīs gados.

Neatkarīgā struktūra nekādos apstākļos nedrīkst izpaust administrācijai vai jebkurai citai struktūrai precīzu kādas organizācijas biedru skaitu.

11. pants: pārstāvētības zaudēšana un atgūšana

Pārstāvētā parakstošā organizācija, kura vairs neatbilst šiem kritērijiem, saņem paziņojumu no administrācijas, un trīs mēnešu laikā tiek apturētas tās tiesības, kādas izriet no šī pamatnolīguma, attiecībā uz pārstāvēto organizāciju tiesībām.

Pārstāvētās organizācijas tiesības nekavējoties atjauno, ja attiecīgie sliekšņi pēc pārbaudes no jauna ir sasniegti.

Administrācija par to informē pārējās parakstošās pārstāvētās organizācijas."

116 Turklāt ir jānorāda, ka 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma noslēgšanas laikā brīvo arodbiedrību konfederatīvajai aliansei tika atļauts parakstīt minēto pamatnolīgumu kā APO grupu apvienībai, kuras ir atzītas kā pārstāvētas, un tās parakstam līdzās bija to veidojošo APO paraksti, tostarp *TAO-AFI*.

117 Jānorāda arī, ka *TAO-AFI* kopā ar citu APO 2004. gadā izveidoja atzītu APO grupu, proti, konfederāciju *PLUS*. Kā izriet no lietas materiāliem, 2012. gada 17. septembrī *TAO-AFI*, otrā minētā APO un cita APO grupa, kas ir atzītas, darīja zināmu I. Sukai, Komisijas Cilvēkresursu ģenerāldirektorei, ka, pirmkārt, šī otra atzītā APO grupa šobrīd ietilpst konfederācijā *PLUS* un, otrkārt, ka šī pēdējā izstājās no brīvo arodbiedrību konfederatīvās alianses un izteica lūgumu kļūt par tiešo starpnieku kā pārstāvētā organizācija saistībā ar sociālo dialogu.

118 Turklāt 2013. gada 17. aprīļa paziņojumā, kas tika adresēts pārstāvētajām APO, I. Suka norādīja, ka atbilstoši 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 10. pantam tiesu izpildītājs 2013. gada 13. un 20. martā bija veicis pārstāvētības kritērija pārbaudi, pamatojoties uz biedru skaitu, un ka pēc konstatējošā protokola, kas tika nodots Komisijai 2013. gada 8. aprīlī, par pārstāvētām minētā

pamatnolīguma izpratnē tika uzskatītas šādas APO: brīvo arodbiedrību konfederatīvā alianse, konfederācija *PLUS*, *Génération 2004*, *Fédération de la fonction publique européenne* [Eiropas Civildienesta federācija] un *USFIU-U4U*. Šajā paziņojumā tika arī precizēts, ka pārstāvētās organizācijas bauda visas šajā pamatnolīgumā paredzētās tiesības.

119 No tā izriet, ka procedūrā, kuras iznākumā tika pieņemtas apstrīdētās regulas, *TAO-AFI* nerīkojās viena pati saistībā ar sociālo dialogu, bet gan ietilpa atzīto APO grupā 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 8. panta izpratnē, kas atbilda šī paša pamatnolīguma 9. pantā paredzētajiem pārstāvētības kritērijiem.

120 Pirmkārt, šo prasību cēla *SFIE-PE*, kura, kā prasītājas ir pašas norādījušas, nebija 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma parakstītāja, kā arī šo prasību ir cēlusi *TAO-AFI*, nevis arodbiedrību grupa, pie kuras šī pēdējā pieder. Otrkārt, no lietas materiāliem neizriet, ka *TAO-AFI* būtu pati izpildījusi 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 9. pantā paredzētos pārstāvības kritērijus pirms attiecīgā laikposma, attiecīgajā laikposmā vai pat pēc tā.

121 Līdz ar to šajā lietā nav nozīmes prasītāju argumentam, ka *TAO-AFI* nav saņēmusi paziņojumu par pārstāvētības zudumu, kas paredzēts 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma 11. pantā un ko nosūta pirms no pamatnolīguma izrietošo tiesību apturēšanas. Tātad nav arī nozīmes apstāklim, uz kuru atsaucas prasītājas, ka *TAO-AFI* joprojām saņem Komisijas nosūtītos paziņojumus, kas adresēti pārstāvētajām organizācijām, kā konfederācijas *PLUS* līdzpriekšsēdētāja, jo, kā tas ir precizēts iepriekš 120. punktā, prasību ir cēlusi nevis konfederācija *PLUS*, bet gan *TAO-AFI*. Turklāt šī paša iemesla dēļ ir jānoraida prasītāju arguments, ka *TAO-AFI* nevarot rīkoties bez konfederācijas *PLUS* atļaujas.

122 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka šajā lietā prasītājām nevar atzīt tiesības celt prasību atbilstoši 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumā paredzēto procesuālo garantiju aizsardzībai.

– Par 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu

123 Attiecībā uz 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu, kas noslēgts starp Parlamentu un vairākām APO, tostarp *SFIE-PE*, ir jānorāda, ka saskaņā ar tā 1. pantu "parakstot šo nolīgumu Parlaments oficiāli atzīst šo nolīgumu parakstošās [APO] un tās, kuras pievienosies nākotnē".

124 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 2. pantā ir precizēts šādi:

"Parakstošās [APO], turpmāk sauktas "organizācijas", paziņo:

a) to statūtos noteiktais mērķis ir visu iestādes personāla locekļu interešu un tiesību aizsardzība;

b) tās ir likumīgi izveidotas organizācijas kā juridiskas personas, kas veic savu darbību, pamatojoties uz statūtiem, un kas funkcionē demokrātiski, viņu mērķus nosaka un izpildorgānus ievēl biedru kopsapulcē;

c) tās īsteno savas darbības pilnīgi neatkarīgi."

125 Saskaņā ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 3. pantu "organizācijas var grupēties federācijās un būt tieši vai netieši iekļautas starptautiskās arodbiedrību organizācijās".

126 Ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma II sadaļu ir ieviesta šāda apspriešanās un samierināšanās procedūra:

“4. pants

Pušu starpā apspriešanās notiek par:

a) Civildienesta noteikumu un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības grozījumu priekšlikumiem;

b) jebkuru ierēdņu vai pārējo darbinieku vispārējo nodarbinātības vai darba nosacījumu būtisku grozījumu; organizācijas un Personāla komiteja vienojoties nosaka gadījumus, kurus attiecina uz šo punktu;

c) vispārējo interešu jautājumus, ievērojot 7. pantā noteiktās robežas.

5. pants

Apspriešanās procedūra ir piemērojama, ievērojot Personāla komitejai statūtos noteiktos uzdevumus un pilnvaras. Tā veicina sociālo attiecību kvalitāti un efektivitāti.

6. pants

1. Apspriešanās procedūra ļauj pusēm savstarpēji izklāstīt savas nostājas, un tās mērķis ir panākt kopīgas nostājas.

Apspriešanās procedūrā organizācijas pārstāv starp-arodbiedrību komiteja, kuras sastāvu un darbību nosaka viņas pašas. Personāla komiteju iesaista šajā apspriešanās procedūrā. Organizācijas un Personāla komiteja apņemas visos gadījumos nodrošināt vienu pašu personāla pārstāvības delegāciju.

4. panta a) un b) punktā noteiktajos gadījumos Parlamenta iestāžu pārstāvjus ieceļ Ģenerālsekretārs.

2. Apspriešanās par Civildienesta noteikumu grozījumiem notiek, sagatavojot Civildienesta noteikumu komitejas sanāksmes un administrācijas vadītāju kolēģijas sanāksmes.

3. Apspriešanās procedūra tiek uzsākta starp pusēm pēc vienas puses lūguma; pēc formāla lūguma sanāksmei ir jānotiek vismaz divu nedēļu termiņā.

7. pants

1. Katra ikgadējā parlamentārā ciklā sākumā (septembrī) notiek vispārēja rakstura apspriešanās sanāksme, kuru sasauc Parlamenta priekšsēdētājs.

2. Papildus Parlamenta priekšsēdētājam šajā apspriešanās sanāksmē piedalās visas šo nolīgumu parakstošās organizācijas, Ģenerālsekretārs, kā arī jebkura persona, kuru nozīmē Priekšsēdētājs. Šajā sanāksmē piedalās arī trīs Personāla komitejas pārstāvji.

8. pants

Puses apņemas noteikt šim nolīgumam pievienotā protokolā samierināšanās procedūru streika gadījumam.”

127 Šajā ziņā ir jānorāda, kā tas izriet no 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta, ka šajā pamatnolīgumā paredzētās apspriešanās procedūras piemērošanas joma attiecas uz "priekšlikumiem par Civildienesta noteikumu grozījumiem", "uz jebkuru ierēdņu vai pārējo darbinieku vispārējo nodarbinātības vai darba nosacījumu būtisku grozījumu", kā arī uz "vispārējo interešu jautājumiem".

128 Pirmkārt, attiecībā uz "priekšlikumiem par Civildienesta noteikumu grozījumiem" ir jānorāda, ka no 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 6. panta 2. punkta izriet, ka apspriešanās par Civildienesta noteikumu grozījumiem notiek, sagatavojot Civildienesta noteikumu komitejas sanāksmes un administrācijas vadītāju kolēģijas sanāksmes. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 10. pantu par katru Civildienesta noteikumu pārskatīšanas priekšlikumu tiek uzklausīta Civildienesta noteikumu komiteja. Tātad minētā pamatnolīguma 4. panta a) punktā minētie "priekšlikumi par Civildienesta noteikumu grozījumiem" atbilst Civildienesta noteikumu pārskatīšanas priekšlikumiem, kas ir minēti Civildienesta noteikumu 10. pantā. Tomēr, kā ir konstatēts iepriekš 95. punktā, Civildienesta noteikumu 10. pants nebija piemērojams procedūrā, kuras iznākumā tika pieņemtas apstrīdētās regulas. No tā izriet, ka šī pamatnolīguma 4. panta a) punkts, ciktāl tas attiecas uz Civildienesta noteikumu pārskatīšanas gadījumu Civildienesta noteikumu 10. panta izpratnē, šajā lietā nevar būt juridiskais pamats apspriešanās procedūras piemērošanai, kas ir paredzēta šajā pašā pamatnolīgumā.

129 Otrkārt, attiecībā uz 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta c) punktu ir jānorāda, ka tas attiecas uz "vispārējo interešu jautājumiem, ievērojot 7. pantā noteiktās robežas". Saskaņā ar šo pēdējo pantu Parlamenta priekšsēdētājam ir pienākums sasaukt vispārēja rakstura apspriešanās sanāksmi katra ikgadējā parlamentārā cikla sakumā, proti, septembrī. No tā var secināt, ka šajā ikgadējā apspriešanās sanāksmē nosaka vispārējo interešu jautājumus, kuriem piemēro apspriešanās procedūru.

130 Šajā lietā prasītājas saistībā ar viņu vienīgo pamatu pēc būtības apgalvo, ka nav tikusi organizēta 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 7. pantā minētā ikgadējā apspriešanās sanāksme, līdz ar to tiek izteikta hipotēze, ka apstrīdēto regulu pieņemšana nevarēja tikt izvirzīta kā vispārējo interešu jautājums šajā sanāksmē.

131 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Parlaments nevar atsaukties uz šādu apstākli, to pieņemot par pierādītu, lai attaisnotu apspriešanās procedūras nepiemērošanu, ciktāl saskaņā ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 7. pantu tieši Parlamentam bija jāsasauc ikgadējā apspriešanās sanāksme. Tomēr ir jānorāda, ka šajā lietā nav nozīmes apstāklim, ka 2013. gada septembrī neesot organizēta ikgadējā apspriešanās sanāksme. Ņemot vērā, ka Tiesas nolēmums lietās C-63/14, C-66/12 un C-196/12 tika pieņemts tikai 2013. gada 19. novembrī, un, tā kā Komisija iesniedza Parlamentam savu priekšlikumu par atalgojuma korekcijām tikai 2013. gada 10. decembrī, apstrīdēto regulu pieņemšana katrā ziņā nevarētu tikt apspriesta ikgadējā apspriešanās sanāksmē, kurai bija jānotiek 2013. gada septembrī. Līdz ar to minētā pamatnolīguma 4. panta c) punkts nevarēja būt pamats, lai piemērotu šajā pamatnolīgumā paredzēto apspriešanās procedūru, pieņemot apstrīdētās regulas.

132 Treškārt, attiecībā uz "ierēdņu vai pārējo darbinieku vispārējo nodarbinātības vai darba nosacījumu būtisku grozījumu" ir jānorāda, ka 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta b) punktā ir precizēts, ka "[APO] un Personāla komiteja vienojoties nosaka gadījumus, kurus attiecina uz šo punktu".

133 Atbildot uz Vispārējās tiesas procesa organizatorisko pasākumu, kas tika noteikts, pamatojoties uz Reglamenta 89. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktu, prasītājas un Parlaments iesniedza tekstu ar šādu virsrakstu: "[Parlamenta] Personāla komiteja un [1990. gada 12. jūlija] pamatnolīgumu parakstošās organizācijas vienojoties, saskaņā ar [minētā pamatnolīguma 4. panta b) punktu] nosaka šādu sadalījumu: Kompetenču sadalījums starp Personāla komiteju un starp-arodbiedrību komitejā apvienotajām [APO]" (turpmāk tekstā – "Nolīgums par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO").

134 Nolīguma par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO pavadvēstulē, kuru Parlamenta priekšsēdētājam nosūtīja starp-arodbiedrību komiteja, ir precizēts, ka starp-arodbiedrību komiteja ir apstiprinājusi šī nolīguma tekstu tās 1996. gada 17. septembra sanāksmē ar vienbalsīgu 1990. gada 12. jūlija nolīgumu parakstošo APO lēmumu un ka Personāla komiteja to ir apstiprinājusi savā 1996. gada 30. septembra sanāksmē ar 16 balsīm par, 1 balsi pret un 4 balsīm, kas atturas.

135 Nolīguma par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO III punktā ir noteikts:

"Neskarot Civildienesta noteikumos paredzētos noteikumus un procedūras, starp-arodbiedrību komitejā apvienoto [APO] rīcība izpaužas personāla politikas noteikšanā, grozīšanā un izvērtēšanā, kā arī visās jomās, kas ir saistītas ar vispārējiem personāla nodarbinātības nosacījumiem. Tā it īpaši ietver šādus gadījumus:

— vispārējo nodarbinātības nosacījumu grozījumi visos gadījumos, kad ir pieņemts Padomes lēmums pēc Komisijas priekšlikuma un kas attiecas uz visu iestāžu personālu (Civildienesta noteikumi, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, atalgojumi), kā arī to ieviešana;

— būtiski nodarbinātības vai darba nosacījumu grozījumi, kā arī vispārējas izpildes normas un regulējumi, kas ir pieņemti Iestādē vai Administrācijas vadītāju kolēģijā;

— risinājumu meklēšana trūkumu gadījumā uzklausīšanas orgānos vai tajos, kuri atbild par dalību vadībā, vai būtisku domstarpību gadījumā, kas rodas to iekšienē;

— uzklausīšanas orgānu darbības nosacījumu vai dalības vadībā grozījumi (izveidošana, kompetenču grozīšana, izmaiņas sastāvā);

— vispārējo interešu jautājumi un prasības, kas izvirzītas jomās, kuras neaptver uzklausīšanas orgāni, vai par dalību vadībā."

136 Saskaņā ar Nolīguma par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO IV punktu tā pārskatīšanu var uzsākt pēc vienas no pušu izteikta lūguma.

137 Parlaments norāda, ka Nolīgums par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO nevar tam būt saistošs, jo tajā ir noteikts kompetenču sadalījums, kas ir plašāks par kompetencēm, kuras minētas 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta b) punktā. Kā piemēru Parlaments min to, ka "vispārējo nodarbinātības nosacījumu grozījum[u] visos gadījumos, kad ir pieņemts Padomes lēmums pēc Komisijas priekšlikuma un kas attiecas uz visu iestāžu personālu (Civildienesta noteikumi, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, atalgojumi), kā arī to ieviešana[s]" gadījums principā attiecas uz minētā pamatnolīguma 4. panta a) punktu.

138 Kā apgalvo Parlaments, no Nolīguma par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO izriet, ka šīm pēdējām var būt loma uzklausīšanā saistībā ar atalgojuma jautājumiem tikai tad, ja, pirmkārt, jautājums par atalgojumu patiešām ir būtisks darba nosacījumu grozījums un ja, otrkārt, par to ir notikusi uzklausīšana saskaņā ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma noteikumiem.

139 Parlaments turklāt norāda, ka pēdējos gados gan APO, gan Personāla komiteja ir izteikusi daudz kritikas par 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu, kā arī par Nolīgumu par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO. Tādējādi APO esot uzskatījušas, ka minētais pamatnolīgums bija jāgroza, bet vienbalsības klauzula līdz šim esot bijusi šķērslis šādam grozījumam. Tāpat Parlaments ir iesniedzis Personāla komitejas lēmumu, kas tika pieņemts tās 2014. gada 30. marta un 1. aprīļa sanāksmē, ar kuru tā aicināja pārskatīt šo pamatnolīgumu, pēc pārbaudes veikšanas par tā atbilstību Civildienesta noteikumiem, kā arī Nolīgumu par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un

APO tā, lai tajā atspoguļotos kompetenču sadalījums, kāds pašlaik ir noteikts ar Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punktu un 10.–10.c pantu, un uzdeva tās priekšsēdētājam vērsties ar šo jautājumu kompetentajās Parlamenta iestādēs.

140 [Ar labojumu, kas izdarīts ar 2016. gada 28. novembra rīkojumu] Šajā ziņā ir jānorāda, tāpat kā to ir darījis Parlaments, ka Nolīgums par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO ir jāinterpretē atbilstoši 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta b) punktam tajā ziņā, ka ar to nav atļauts piešķirt Personāla komitejai un APO kompetences, kas ir plašākas par pašas šīs tiesību normas priekšmetu, kurš attiecas uz "ierēdņu vai pārējo darbinieku vispārējo nodarbinātības vai darba nosacījumu būtisk[iem] grozījum[iem]". No tā izriet, ka ar šo nolīgumu par kompetenču sadali nevar paplašināt minētā pamatnolīguma 4. panta b) punkta piemērošanas jomu uz gadījumiem, kuri ietilpst šī pamatnolīguma 4. panta a) un c) punktā.

141 Atbilstoši šim apsvērumam Nolīguma par kompetenču sadalījumu starp Personāla komiteju un APO III punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē kā tāds, kas attiecas uz gadījumiem, kuros vispārējo nodarbinātības nosacījumu būtisks grozījums var izrietēt no Padomes lēmuma, kas pieņemts pēc Komisijas priekšlikuma attiecībā uz atalgojumu.

142 Ņemot vērā gan apstrīdēto regulu mērķi, kas bija koriģēt Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku atalgojumu un pensijas, kā arī korekcijas koeficientus, kurus piemēro šim atalgojumam un pensijām par 2011. un 2012. gadu, gan Civildienesta noteikumu XI pielikuma 10. pantā paredzēto izņēmuma klauzulu, atbilstoši kurai ir atļauts nepiemērot ikgadējo atalgojuma korekcijas metodi, kas paredzēta šī paša pielikuma 3. pantā, un ar kuru Komisijai ir piešķirta kompetence iesniegt jebkurus "piemērotus pasākumus", ir jāuzskata, ka ar tām varēja izraisīt vispārējo nodarbinātības nosacījumu būtisku grozījumu 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 4. panta b) punkta izpratnē un tātad tām varēja piemērot šajā pēdējā paredzēto apspriešanās procedūru.

143 Pretēji tam, ko apgalvo Parlaments, jautājumam par to, vai ar apstrīdētajām regulām ir *in fine* izdarīti būtiski grozījumi Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku vispārējos nodarbinātības vai darba nosacījumos, nav nozīmes, lai noteiktu to procesuālo normu piemērojamību, kuras to rakstura dēļ ir jāņem vērā pirms minēto regulu pieņemšanas.

144 Tātad *SFIE-PE* varēja saistībā ar procedūru, kuras iznākumā tika pieņemtas apstrīdētās regulas, atsaukties uz procesuālajām garantijām, kas paredzētas 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumā.

145 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka saskaņā ar iepriekš 55. punktā atgādināto judikatūru *SFIE-PE* ir tiesības celt prasību, balstoties uz LESD 263. pantu, lai panāktu apstrīdēto regulu atcelšanu. Prasība turpretī ir nepieņemama, ciktāl to ir cēlusi *TAO-AFI*, jo prasītājas nav pierādījušas savas tiesības celt prasību tās vārdā šajā lietā.

Lietas būtība

146 Vienīgā pamata atbalstam prasītājas būtībā apgalvo, ka tās nav uzklausītas procedūrā, kuras iznākumā tika pieņemtas apstrīdētās regulas. Tās it īpaši apgalvo, ka Komisija tās nav uzklausījusi par Civildienesta noteikumu grozījuma priekšlikumu pirms tā iesniegšanas Parlamentā un Padomē, un ka arī Parlaments tās nav uzklausījis par minēto priekšlikumu trialoga sarunu laikā. Replikā prasītājas turklāt apgalvo, ka apstrīdētās regulas ir pieņemtas, pārkāpjot trīspusējās apspriešanās procedūru attiecību ar personālu jomā, kas paredzēta ar Padomes 1981. gada 23. jūnija lēmumu. It īpaši tās pārmet Parlamentam, ka tas ir atteicies piedalīties šajā apspriešanās procedūrā saistībā ar apstrīdēto regulu pieņemšanu.

147 Šī uzklausīšanas neesamība esot viņu tiesību tikt informētām un uzklausītām pārkāpums, kas ir atzītas Pamattiesību hartas 27. un 28. pantā un LESD 154. pantā un garantētas ar Direktīvas 2002/14, Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkta, 10., 10.a, 10.b, 10.c panta, 24.b panta, 55. panta un II pielikuma 1. panta, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 1023/2013, kā arī ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma un 2008. gada 18. decembra pamatnolīguma, kas noslēgti attiecīgi starp Parlamentu un Komisiju un vairākām APO, un Padomes 1981. gada 23. jūnija lēmuma, ar ko izveido trīspusējo apspriešanās procedūru, normām.

148 Šajā ziņā ir uzreiz jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru, tā kā *SFIE-PE* nav minējusi nevienu jaunu tiesību vai faktu apstākli, lai attaisnotu tās novēloto raksturu, vienīgā pamata daļa par apspriešanās procedūras pārkāpumu, kas ir noteikta ar Padomes 1981. gada 23. jūnija lēmumu, uz kuru pirmoreiz atsauce ir izdarīta replikā, ir jānoraida kā nepieņemama (spriedums, 2007. gada 8. marts, *France Télécom* /Komisija, T-340/04, EU:T:2007:81, 164. punkts).

149 Attiecībā uz prasītāju apgalvojumu, atbilstoši kuram procedūrā, kurā tika pieņemtas apstrīdētās regulas, ir pārkāpts Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkts, 10.a, 24.b un 55. pants, kā arī to II pielikuma 1. pants, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantu pirmo daļu, kas piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai, un 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, kas ir piemērojams, iesniedzot pieteikumu par lietas ierosināšanu, tajā tostarp ir jānorāda prasības pamatošanai izvirzīto pamatu īss kopsavilkums. Tādējādi prasības pieteikumā ir jāizskaidro, kas veido pamatus, ar kuriem prasība tiek pamatota, un tādēļ vienīgi abstrakts to izklāsts neatbilst Tiesas statūtu un Reglamenta prasībām. Turklāt šim izklāstam, kaut vai kopsavilkuma veidā, ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa – lemt par prasību, vajadzības gadījumā bez papildu informācijas tās pamatojumam. Lai prasību vai, precīzāk, prasības pamatu atzītu par pieņemamu nolūkā nodrošināt tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību, galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība ir pamatota, saskaņotā un saprotamā veidā ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta. Tā kā prasītājas nekādi nav paskaidrojušas savu iebildumu par Civildienesta noteikumu 9. panta 3. punkta, 10.a, 24.b un 55. panta, kā arī to II pielikuma 1. panta pārkāpumu, šis iebildums ir jāatzīst par nepieņemamu.

150 Attiecībā uz apgalvoto LESD 154. panta, Direktīvas 2002/14, kā arī Civildienesta noteikumu 10. panta pārkāpumu ir jānorāda, ka tie nebija piemērojami procedūrā, kuras noslēgumā tika pieņemtas apstrīdētās regulas, tādējādi šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

151 Attiecībā uz apgalvoto 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumā paredzēto procesuālo garantiju pārkāpumu ir svarīgi atgādināt, ka, lai arī *SFIE-PE* nevar gūt procesuālās tiesības no šī nolīguma, jo tā nav šī pamatnolīguma parakstītāja, tādu procesuālo noteikumu neievērošana saistībā ar Savienības akta pieņemšanu, kurus ir noteikušas pašas kompetentās iestādes, kā tie, kuri izriet no minētā nolīguma, ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums LESD 263. panta otrās daļas izpratnē, ko Savienības tiesa var pārbaudīt pat pēc savas ierosmes (šajā ziņā skat. spriedumus, 2007. gada 13. decembris, *Angelidis* /Parlaments, T-113/05, EU:T:2007:386, 62. punkts; 2009. gada 2. oktobris, Kipra/Komisija, T-300/05 un T-316/05, nav publicēts, EU:T:2009:380, 205. un 206. punkts, un 2010. gada 8. jūlijs, Komisija/*Putterie-De-Beukelaer*, T-160/08 P, EU:T:2010:294, 63. punkts).

152 Tomēr šajā lietā ir jākonstatē, ka no lietas materiāliem neizriet, ka ir aizskartas pārstāvētās parakstošās APO procesuālās iespējas šī nolīguma 8. panta izpratnē.

153 Līdz ar to ir jāizvērtē vienīgā pamata daļas par 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma pārkāpumu pamatotība.

154 Prasītājas būtībā apgalvo, ka Parlaments nav sasaucis ikgadējo apspriešanās sanāksmi, kas paredzēta 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 7. pantā, neraugoties uz šajā ziņā Parlamenta priekšsēdētājam adresētajām vēstulēm. Tās precizē, ka minētajā pamatnolīgumā nav paredzētas nekādas īpašas formalitātes attiecībā uz lūgumu par apspriešanos, turpretī tā 7. pantā ir paredzēta formāla apspriešanās procedūra.

155 Uzreiz ir svarīgi norādīt, ka prasītājas, šķiet, jauc ikgadējo apspriešanās sanāksmi, kuru saskaņā ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 7. pantu ir jāorganizē pēc Parlamenta priekšsēdētāja iniciatīvas katra parlamentārā cikla sākumā, ar apspriešanās procedūru parastajā izpratnē, ciktāl šī pēdējā tiek uzsākta starp pusēm saskaņā ar minētā pamatnolīguma 6. panta 3. punktu pēc vienas no pusēm lūguma.

156 Ciktāl prasītāju argumenti attiecas uz apgalvoto ikgadējās apspriešanās sanāksmes organizēšanas neesamību, ir jāatgādina, kā tas ir izklāstīts iepriekš 131. punktā, ka, pat ja šo apstākli pieņemtu par patiesu, tas nav tāds, kas var atstāt ietekmi uz apstrīdēto regulu pieņemšanas procedūru, jo jebkurā gadījumā šo sanāksmi būtu bijis jāorganizē laikā, kad Komisija vēl nebija iesniegusi Parlamentam priekšlikumu par atalgojuma korekciju.

157 Gadījumā, ja prasītāju argumenti attiektos uz Parlamenta atteikumu uzsākt apspriešanās procedūru, ir jāatgādina, ka saskaņā ar 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 6. panta 3. punktu apspriešanās sanāksmes tiek sasauktas divu nedēļu laikā pēc formāli izteikta lūguma. Ir taisnība, kā to apgalvo prasītājas, ka minētajā pamatnolīgumā nav precizēts, kas veido formāli izteiktu lūgumu uzsākt apspriešanās procedūru.

158 Tomēr ir jāuzskata, ka minētajā lūgumā vismaz ir jābūt tiešai atsaucei uz 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumā paredzēto apspriešanās procedūru un tas ir jānosūta attiecīgajai iestādei.

159 Šajā lietā ir jākonstatē, ka dokumenti, uz kuriem atsaucas prasītājas, nav formāli izteikti lūgumi uzsākt apspriešanās procedūru 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma 6. panta 3. punkta izpratnē.

160 Vispirms attiecībā uz Centrālās personāla komitejas vēstulēm, kas ir datētas ar 2013. gada 17. decembri un 2014. gada 4. martu, kurās tostarp tiek pārmesta iepriekšējās apspriešanās neesamība par atalgojuma korekciju priekšlikumu, ko Komisija ir iesniegusi Parlamentā un Padomē, kā arī piedāvāto skaitļu tīri politiskais pamats, kuri nav balstīti ne uz kādiem objektīviem statistikas datiem un kuros neatspoguļojas Komisijai piešķirtā rīcības brīvība, ir jākonstatē, pirmkārt, ka tās nebija adresētas Parlamentam, bet gan Komisijai un, otrkārt, ka to mērķis bija lūgt šai pēdējai aizstāvēt tās personāla intereses un atsaukt savu priekšlikumu par atalgojuma korekciju.

161 Turpinājumā attiecībā uz atklāto vēstuli, kura datēta ar 2013. gada 18. decembri, kuru prasītājas adresēja Parlamenta priekšsēdētājam un kuras saturs ir stipri līdzīgs vēstulei, ko Centrālā personāla komiteja 2013. gada 17. decembrī nosūtīja Komisijai, ir jākonstatē, ka tajā nav ietverts lūgums par apspriešanās sanāksmes sasaukšanu, toties tajā tiek lūgts Parlamenta priekšsēdētājam apstiprināt, ka sākotnējais Komisijas atalgojuma korekcijas priekšlikums, proti, 1,7 % apmērā par 2011. un 2012. gadu, nav diskutējams.

162 Visbeidzot, attiecībā uz 2014. gada 26. februāra atklāto vēstuli, kas adresēta Parlamenta priekšsēdētājam, ir jākonstatē, ka, pirmkārt, ne *SFIE-PE*, ne arodbiedrību grupa, pie kuras *SFIE-PE* tolaik piederēja, nebija parakstītājas un ka, otrkārt, tās mērķis bija lūgt Parlamentam kā vienam no likumdevējiem pārskatīt Komisijas atalgojuma korekciju priekšlikumu atbilstoši "objektīvi pastāvošajai informācijai" un ņemt vērā "konkrēto ekonomisko un sociālo situāciju, kā arī attiecīgā gadījumā citus piemērotus vērā ņemamus faktorus, piemēram, tos, kuri attiecas uz cilvēkresursu pārvaldību un it īpaši vajadzību iecelt amatā jaunus ierēdņus", kā Tiesa bija aicinājusi Komisiju to darīt ar 2013. gada 19. novembra spriedumu Komisija/Padome (C-63/12, EU:C:2013:752) un 2013. gada 19. novembra spriedumu Komisija/Padome (C-196/12, EU:C:2013:753).

163 No tā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka, pieņemot apstrīdētās regulas, ir pārkāptas 1990. gada 12. jūlija pamatnolīguma normas.

164 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, šīs prasības vienīgais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

165 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta un Padomes prasījumiem.

166 Komisija saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne* (*TAO-AFI*) un *Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen* (*SFIE-PE*) atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Gratsias Kancheva Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 15. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 8

Juridiskais pamatojums 9

Par pieņemamību 9

Par pašu prasītāju interešu aizskārumu 10

Par tādas tiesību normas pastāvēšanu, ar kuru profesionālajām apvienībām tieši atzīst noteiktu procesuāla rakstura iespēju kopumu 11

– Par 2008. gada 18. decembra pamatnolīgumu 16

– Par 1990. gada 12. jūlija pamatnolīgumu 20

Lietas būtība 24

Par tiesāšanās izdevumiem 27